

Bất Ngờ ... Tìm Thấy Nhau !

Contents

Bất Ngờ ... Tìm Thấy Nhau !	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12 - End	32

Bất Ngờ ... Tìm Thấy Nhau !

Giới thiệu

Tháng sáu mưa ngâu, trời mưa dầm dề từ ngày này sang ngày khác. Ông trời vừa cười hững hờ thì chiều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ngo-tim-thay-nhau>

1. Chương 1

Tháng sáu mưa ngâu, trời mưa dầm dề từ ngày này sang ngày khác. Ông trời vừa cười hững hờ thì chiều đã vội khóc xối xả. Trời mưa nên sẽ lạnh, mà lạnh thì người ta chỉ muốn nằm trên chiếc giường êm ấm. Thế nên 10 giờ sáng, có một con người đang vui trong chăn ngủ ngon lành. Chợt chuông điện thoại reo vang. Chiếc điện thoại Nó Kì(Nokia) run lên bần bật bài hát Vô Tình của Cẩm Ly

..vô tình em được gặp anh trên thế gian, con tim thơ ngây em đâu biết đâu ngờ...

Người trong chăn trở mình, ngủ tiếp. Điện thoại vẫn reo vang như muốn thi xem người và máy ai dai hơn. Cuối cùng chiếc điện thoại đã thắng, người ấy lồm cồm bò dậy. Ngáp một cái thật dài, tay bấm nút nghe mà mắt vẫn nhắm tít.

-Ai thế?

-Giờ này còn ngủ à con lười?

-Chị ba? Có chuyện gì ạ?

-Bạn trai chị mi giới thiệu một anh chàng cực đẹp giai, y như Phan An tái thể. Tới quán Sóng Nhạc ngay nhá!

-Chiều em tới!

-Gì lâu vậy? Bộ mi đang ở I rắc à, anh đẹp trai không chờ mi đâu!

-Dù Tom Cruise có đến cũng phải chờ em ngủ dậy đã. Em cúp đây!

-Khoan...!

Những ngón tay nhẹ nhàng bấm nút khóa máy, chiếc điện thoại đáng thương bị vắt vào góc giường. Còn chủ nhân của nó thì tiếp tục ‘cuộc phiêu lưu của những giấc mơ’. Bên ngoài mưa đang rơi, bên trong người vẫn ngủ.

Chiều, mưa đã ngừng rơi. Tiếng chuông cửa reo ầm ỉ đánh thức người đang ngủ. Người ấy lò dò bò dậy, xỏ dép vào chân bước ra mở cửa. Đứng ở cửa là một mỹ nhân, à nhầm, là mỹ nam nhân đang đứng chống nạnh nét mặt hết sức cau có.

-Chiều rồi còn chưa chịu dậy? Mi định nướng khét giường à!?

-Chị ba vào nhà ngồi chơi, đợi em chút xíu!

Bỏ mặc khách đứng ngoài cửa, con người đầu tóc bù xù phóng như bay vào nhà tắm đến rút cả dép. Mỹ nam nhân lắc đầu thở dài bước vào nhà, đi xuống bếp lấy một cốc nước cam ép. Quay ra phòng khách ngồi trên ghế sofa, mỹ nam nhân bất tỉ vi lên tự nhiên như là chủ nhà. Trong phòng tắm, một gương mặt bèo nhèo ngái ngủ hiện trong gương. Nhanh như chớp, một bàn tay đánh răng, một bàn tay chải đầu, mặc đồ y như có ba bốn bàn tay đang làm. Một phút sau, hiện lên trong gương là một cậu bé có làn da trắng hồng. Đôi mắt to biết cười, cái mũi nhỏ. Miệng bình thường tức không dày không mỏng, không nhỏ không lớn. Tóm lại là bình thường đến bất thường. Đây chính là chân dung của tôi Vương Thiên Thiên, mọi người thường gọi tôi là tiểu Thiên. Bước ra khỏi phòng tắm, tôi tiến đến chiếc ghế còn trống trong phòng khách. Đối diện tôi là chị ba đang mải mê xem phim bộ Hàn Quốc. Chị ba tên thật là Nguyễn Thành Đăng nhưng đọc lái lại là Đan Thanh. Bất cứ ai vô tình gọi chị là Anh thì tốt nhất mau đăng ký một phòng bên khoa tai mũi họng ở bệnh viện. Thế nên mọi người thân mật gọi là chị ba. Chị có mái tóc đen dài óng ả, da trắng, mũi cao như tấy. Hàng mi dài sững nước(vì đang cười cảnh trong phim có con bò trượt vỏ chuối). Đường như đã nhận ra tôi đang ngồi kế bên, chị tắt ti vi quay sang tôi hỏi

-Sao mi còn chưa thay đồ?

Tôi chưng hững với câu hỏi không đầu đuôi nhưng vẫn lễ phép trả lời

-Thay đồ chi vậy chị ba?

-Hồi sáng chẳng phải mi hẹn chiều nay sẽ đi, nên bà chị này mới thân hành tới đón mi nè!

-Ồ, em nhớ ra rồi. Nhưng trời vừa tạnh mưa em sợ lỡ mưa nữa thì phiền, với lại con đường giờ toàn sinh lầy. Hay là...

-‘Hay là hẹn bữa khác nha chị?’ Câu này chị nghe mi nói nhiều lần rồi!

-Vậy lần tới em đổi câu mới!

-Mi giỡn mặt hả? Giờ đi thay đồ ngay! Hay đợi bà chị này giúp cho!?

Chị ba vừa nói vừa bẻ tay kêu rôm rốp, khí lạnh từ đầu bay tới như đang ở bắc cực. Tôi mỉm cười cầu hòa lùi dần về phía cầu thang, rồi chạy vụt lên lầu. Thay một chiếc áo pull rộng màu vàng, quần jean xám bạc. Dây nịt gắn vài sợi xích, tôi ngắm mình trong gương mỉm cười hài lòng. Đẹp đơn giản mà sành điệu. Leo lên chiếc Pơ Xi(space) của chị ba, chờ tôi ổn định chỗ ngồi xong chị ba lao xe đi như bay làm tôi suýt rớt lại đằng sau. Đi vòng vèo chừng nửa tiếng đồng hồ, chúng tôi đã tới Sóng Nhạc. Quán cà phê nằm lạc lõng giữa những tòa cao ốc, tường quán sơn màu bảy sắc cầu vồng. Cửa kính dán đầy hình nhân vật trong manga, anime. Trông quán thật là bắt mắt, người đi đường ai cũng ngoái lại nhìn. Cần phải nói thêm đây là quán riêng của chị ba, và tất nhiên nó chỉ tiếp những vị khách 'đặc biệt'. Trong quán vắng hoe, chỉ có hai người khách ngồi gần bàn cửa sổ. Chị ba bước tới ôm cổ một trong hai người khách. Sau đó diễn một màn âu yếm tôi nhìn mà nổi cả da gà, da ngỗng, da...người. Như chợt nhớ ra đứa em bị bỏ rơi từ nãy giờ, chị ba nắm tay tôi kéo lại gần giới thiệu.

-Đây là bạn trai chị, anh Quốc Hùng. Người kế bên là bạn của anh tên Trịnh Uy Phong, còn đây là em trai kết nghĩa của em tiểu Thiên!

-Em chào anh!

-Ra em là tiểu Thiên, Đan Thanh thường hay nhắc tới em. Vì em mà bọn anh bị giam ở đây từ sáng đến giờ. Nhưng chờ một người đẹp như em cũng đáng công...Á! Đau anh!!!

Chị ba néo mạnh tai Quốc Hùng làm anh ta la làng, tôi cười hiền trong khi mắt không ngừng rà khắp người anh ta thẩm định. Tôi thẩm chắc lưỡi, bồ chị ba toàn là người đẹp. Anh bạn trai thứ một trăm này là khá nhất, dáng người rất chuẩn. Tuy da hơi đen nhưng bù lại cười rất có duyên. Đánh giá cuối cùng của tôi là, người này okie. Quay sang nhìn bạn anh ta, người tôi đông cứng thành đá như gặp phải nữ thần Medusa. Anh ta chỉ có một từ để nói: đẹp hoàn hảo. Mái tóc nâu bóng bệh lãng tử, đôi mắt đa tình. Sóng mũi cao thẳng, miệng nhỏ hình trái tim. Làn da ngăm khỏe mạnh, chiếc áo thun bó sát làm lộ ra thân hình rất đàn ông. Phải kiềm chế lắm tôi mới không lao vào tấn công anh ta, lòng thầm tiếc phải chỉ đem theo máy ảnh mi ni. Chụp lên anh ta vài tấm bán ra chắc cũng kiếm được bộn tiền. Chị ba bắt đầu dọn lẩu ra, khui bia cùng nhậu. Tôi không thích bia nên chỉ uống nước suối, anh Quốc Hùng hỏi tôi.

-Tiểu Thiên, sao em không ăn uống gì hết vậy?

-Em nó hiền và nhát lắm anh ạ, không biết uống bia rượu. Em nó còn chưa biết yêu là gì!

-Sao ngây thơ thế?

Để làm tăng thêm hiệu quả câu nói của chị ba, tôi mở to đôi mắt long lanh mỉm cười ngai ngùng. Còn hai tay thì rờ ra sau lưng xem đuôi cáo có thò ra không.

-Con trai thì phải tập uống bia, cạn ly nào!

Anh đẹp trai dí ly bia vào miệng tôi, tôi quay sang chị ba cầu cứu. Nhưng chị đang bận chăm sóc anh rể, nào có thèm để ý đến tôi. Sức yếu thế cô tôi đành nhắm mắt nốc cạn. Bia chẳng ngon gì hết, vị đắng mà còn nồng nữa. Thật không hiểu sao người ta lại thích uống thứ này. Ý thức tôi bắt đầu mơ hồ, hình như tôi còn uống thêm vài ly. Sau đó thì tôi không còn thấy gì nữa. Trong mơ hồ tôi cảm nhận được một hơi ẩm dịu dàng bao quanh mình, thật dễ chịu.

Tia nắng ấm áp len vào khe mắt như muốn đánh thức người, tôi còn buồn ngủ nên quay sang trái để tránh tia nắng gắt. Tay tôi chạm phải một vật mềm mềm, là gối ôm à. không phải, thứ này nóng nóng có hơi ẩm. Là thứ kỳ lạ gì nhỉ, tôi tò mò mở mắt ra. Đập vào mắt tôi là một cảnh tượng làm tôi suýt thét lên. Anh đẹp trai đang nằm cạnh tôi, ảnh nude hoàn toàn, nhìn xuống người mình tôi cũng trong tình trạng không mảnh vải che thân. Nhìn kỹ thì đây là phòng trong khách sạn, chẳng lẽ tối qua tôi và anh ta đã...Không được, tiểu Thiên, mày phải bình tĩnh suy nghĩ. Biết đâu chỉ là hiểu lầm thì sao. Hít một hơi thật sâu tay run run lau mồ hôi ở trán, tôi nhanh chóng mặc đồ rồi tới kêu anh ta dậy để hỏi cho ra lẽ. Người gì mà ngủ say như chết, bứt tóc chọt chọt ở chân anh ta không tỉnh. Thọt lét, anh ta không tỉnh. Hét vào tai anh ta muốn bẻ giọng anh ta vẫn ngủ, đến mức này tôi đành dùng cách cuối cùng tuy hơi bạo lực. Bẻ tay kêu răng rắc, tôi xuất thủ vả vào mặt anh ta đến cái thứ mười thì gương mặt đẹp trai giờ sưng như cái bánh bao mới mở mắt ra. Anh ta ôm mặt nhăn nhó hỏi tôi

2. Chương 2

-Sao đánh tôi?

-Tại kêu hoài anh không tỉnh, làm vậy cho nhanh. Tôi có chuyện muốn hỏi anh

-Gi!?

-Sao tôi ở đây? Trong...khách sạn?

-Tối qua cậu say quá, tôi lại không biết nhà cậu ở đâu nên đành đưa tới khách sạn!

-Thế...lúc tỉnh dậy tôi và anh trong tình trạng... người không mảnh vải. Tối qua chắc chúng ta không có làm chuyện gì đâu ha?

Anh ta nhìn tôi một lúc rồi cười đều, sao mà tôi ghét nụ cười này quá. Hình như tôi đã biết câu trả lời rồi

-Đúng là đêm qua chúng ta đã làm chuyện 'ấy'!

Ầm ầm, nghe như sét đánh ngang tai, tôi đứng chết trân như Từ Hải. Như còn thấy chưa đủ, hân ta đứng dậy quần tằm mền ngang hông đi qua tôi thì thềm

-Mà, đêm qua cậu tuyệt lắm!

Rồi xong, dây thần kinh chịu đựng đã đứt cái phụt. Mười chín năm trong trắng của tôi, mười chín năm giữ gìn thể mà hân dám cướp đi. Lửa hận phun trào, tôi lao vào xử tội tên trộm dám cướp đi báu vật quý giá nhất đời tôi. Sau khi tặng hân mắt trái xanh, mắt phải đen, khắp người màu đỏ lấm chấm tím. Tôi hiện ngang ra đi với tiếng cười chiến thắng vang vọng khắp phòng.

Tôi tên Trịnh Uy Phong, hai mươi tuổi, đẹp trai, nhà giàu. Không phải tôi xạo đâu nha, cha mẹ tôi là tổng giám đốc công ty gì đó tôi không nhớ tên. Nói chung là tôi giàu. Bà cố tôi là người Đức nên tôi mang một phần tư dòng máu lai. Cao 1m85 thân hình đúng chuẩn người mẫu, gương mặt lại đẹp trai từ nhỏ tôi muốn thứ gì là có thứ đó. Vậy mà có kẻ bắt người đẹp trai như tôi đây chờ từ sáng đến chiều, thật không thể tha thứ. Nếu không phải ngại trời mưa và nể mặt người bạn tôi đã về ngủ lâu rồi. Chiều 5 giờ rớt cuộc Đan Thanh cũng đưa người tới, theo sau Đan Thanh là một cậu nhóc. Mười chín tuổi so với tôi thì không nhỏ gì lắm, nhưng nhìn cái gương mặt trẻ con búng ra cả lít sữa. Đeo thêm cặp kính cận che hết nửa gương mặt bầu bĩnh. Cậu lùn quá, chỉ cao khoảng 1m65 thế nên tôi không kèm được phải thậm gọi cậu ta là nhóc. Cậu nhóc không biết uống bia, đúng là trẻ con. Vì đang chán nên tôi ép nhóc uống một ly, không ngờ nhóc dễ say đến thế. Mới uống có một ly đã say không biết trời trăng, thế mà nhóc cứ giành uống tiếp. Tôi vào nhà tắm một lúc đến khi bước ra thì Hùng và Đan Thanh đã đi đâu mất, bỏ lại tôi và nhóc bơ vơ. Tôi không thể để nhóc ngủ lại quán được, nhờ nhóc trúng gió thì tôi thành thủ phạm à. Tôi đón taxi đưa nhóc vào khách sạn tôi quen, nhóc vẫn ngủ say để mặc tôi vất vả đưa nhóc vào phòng. Vừa định đặt nhóc nằm xuống thì nhóc lập tức ới cả vào người tôi, thế là tôi phải tắm cho nhóc sạch sẽ và tắm cả cho tôi. Xong xuôi, quá mệt để mặc đồ, tôi kéo nhóc lê lét lên giường nằm ngủ cho đến sáng.

Đang ngủ ngon thì thấy mặt rát rát, tôi mở mắt ra thấy nhóc đang ở trước mặt. Tay nhóc đang trên mặt tôi, mà mặt tôi trong gương ở trên tường thì in rõ dấu năm ngón tay đều, đẹp, rõ nét không nhòe. Ôm cái mặt đang ngày càng sưng, tôi nhăn nhó hỏi.

-Sao đánh tôi?

-Tại kêu hoài anh không tỉnh, làm vậy cho nhanh!

Nhóc tỉnh bơ nói làm tôi tức trào máu, có biết tại ai mà tôi mệt đến không thức dậy nổi. Nhưng thôi, người lớn không thèm chấp con nít. Nhóc lại hỏi tôi bằng giọng ngang như cua.

-Tôi có chuyện muốn hỏi anh!

-Gi? _Tôi trả lời giọng bực bội

-Sao tôi ở đây? Trong..khách sạn?

-Tối qua cậu say quá, tôi lại không biết nhà cậu ở đâu nên đành đưa tới khách sạn!

Nhóc chợt ngập ngừng như có điều gì khó nói, những ngón tay xoắn vào nhau. Còn mặt thì đỏ ửng, nhóc có gì khó nói đến vậy à. Hay là...nhóc yêu tôi rồi, muốn tỏ tình với tôi. Gì chứ chuyện này tôi gặp hoài, mà nhóc cũng khá xinh, chắc tôi sẽ nhận lời. Chợt nhóc ngược mặt lên nhìn tôi, nói nhanh như sợ bị cướp lời.

-Thế...lúc tỉnh dậy tôi và anh trong tình trạng...người không mảnh vải. Tối qua chắc chúng ta không làm chuyện gì đâu ha?

Ra không phải nhóc tỏ tình với tôi, chuyện chỉ có vậy mà cũng ngập ngừng. Nhìn đôi mắt long lanh cầu xin của nhóc trong tôi dâng lên cảm giác muốn phạm tội, thế là tôi mỉm cười gian ác nói với nhóc.

-Đúng là đêm qua chúng ta đã làm chuyện ‘ấy’!

Nghe tôi nói xong người nhóc cứng đờ, đôi mắt mở to kinh hoàng. Cười thầm trong bụng tôi quyết định đánh cú dứt điểm, lấy tấm mền quấn quanh bụng tôi bước xuống giường đến bên nhóc thì thào vào tai.

-Mà, tối qua cậu tuyệt lắm!

Hình như tôi nghe loáng thoáng tiếng gì đó đứt bứt, tôi nhin cười quay qua nhóc định nói tôi chỉ đang đùa, nhưng miệng tôi chợt khô khốc. Mặt nhóc đỏ bừng, hình như không phải vì xấu hổ, nhóc lao vào tôi như cơn bão. Nhìn nhóc nhỏ con vậy mà khi giận đánh thẳng cả đai đen Karate như tôi. Nhóc ra đi với tiếng cười chiến thắng, tôi ở lại cùng thân xác đầy thương tích. Trong suốt hai mươi năm tôi sống, lần đầu tiên mới bị người ta đánh, nhóc thật khác với những người xung quanh tôi. mà lúc nhóc giậm gương mặt thật đáng yêu, cú đâm của nhóc tràn đầy sức sống. Tôi muốn suốt đời được nhóc đánh quá, nghĩ tới nhóc tim tôi chợt đập mạnh. Theo kinh nghiệm học từ bạn bè và sách báo thì hiện tượng này gọi là yêu. Tôi yêu nhóc rồi sao, vậy là tôi không còn biệt danh công tử tử lạnh nữa. Cầm chiếc điện thoại Samsung, tôi gọi ột người

-A lô, là tôi đây. Ngay lập tức điều tra kỹ về người tên Vương Thiên Thiên cho tôi, trong hai tiếng nữa phải có đủ hồ sơ trong phòng tôi!

Tiếng cúp máy vang lên khô khốc, một nụ cười đen tối hiện ra trên gương mặt đẹp trai. Cả tia nắng cũng phải giật mình sợ hãi chạy trốn.

-Chờ anh nhé, my sweet honey!

3. Chương 3

Sau này nghĩ lại, tôi biết hẳn ta chưa làm gì tội. Vì ngoài cơ thể mệt mỏi tôi không đau nhức chỗ nào như trong mấy cái manga yaoi thường nói. Thế ra tên đáng ghét đó dám lừa tôi, xem tôi như con dê hấn quay trong tay à. Tiểu Thiên này ghét nhất bị người ta lừa, ngược nhìn trời xanh tôi thề tự hứa: từ nay không tin những gã đẹp trai đều giả nữa. Nhất là tên Trịnh Uy Phong. Nhưng, chuyện đời thường khó nói. Hình như trái đất đang thu nhỏ lại mới để tôi gặp hẳn nữa, xui xẻo hơn tôi phải Sống Chung với hẳn.

Ông trời ơi! Con đã làm gì nên tội mà ông nữ sai ma quỷ tới hành hạ con!

=====

Thứ sáu ngày mười ba, ngày xui xẻo.

Tôi vốn không tin mấy chuyện mê tín nên vẫn vô tư chạy sang nhà chị ba chơi. Vừa xỏ chân vào đôi giày Bata chuẩn bị bước, dây giày tự nhiên đứt phực làm tôi suýt té nhào. Đôi giày tôi chỉ mới mua ngày hôm qua, tôi tiếc rẻ nói.

-Hàng rẻ là hàng dởm, lần sau phải thêm ít tiền mua giày mới để bảo toàn tính mạng !

Thay một đôi giày không dây khác, tôi hớn hờ mở cửa bước ra. Một chú mèo đen xinh xắn mũm mĩm đang ve vẩy đuôi nhìn tôi kêu ‘ngao ngao’. Lòng hơi lo sợ nhưng tôi vẫn cứng miệng nói.

-Chỉ là trùng hợp...

Ngay lập tức trời trong xanh hóa mây đen, xa xa trên cột điện từng đàn quạ kêu tiếng thê lương. Người ta nói ‘có kiêng có lành’, thế là tôi quay gót vào nhà trùm mền ngủ cho khỏe. Đang ngủ chập chờn thì tiếng

chuông cửa lôi tôi ra khỏi giấc mơ yêu dấu. Bực bội vì bị đánh thức, tôi bước xuống cầu thang nặng như voi chạy. Cánh cửa bật mở, ba mẹ lao vào ôm hôn tôi rối rít.

-Cực cưng của ba, ba nhớ con quá hà. Để ba ôm cái nào !

-Cực vàng của mẹ, mẹ và ba đi vắng mấy tháng chắc con buồn lắm phải hôn? Mẹ có mua nhiều gấu Misa cho con nè !

Quá quen với chuyện này, tôi đứng im chịu trận màn hôn hít ôm xiết của ba mẹ. Theo kinh nghiệm mười chín năm đau khổ, nếu tôi chống cự lại thì không chỉ được ôm mà còn thê thảm hơn nữa. Mang vẻ mặt nhăn nhó trong vòng tay ba mẹ, tôi nhìn thấy một người ngay cả trong mơ tôi cũng không muốn thấy. Dụi mắt nhiều lần để chắc mình không bị ảo giác, cuối cùng tôi la lên

-Sao anh ở đây !?

Ba mẹ nghe tôi la liền ngừng màn thân mật tình cảm phụ tử quay sang nhìn người khách. Rồi quay sang tôi giải thích

-Đây là Trịnh Uy Phong, con trai bạn của ba mẹ. Vì nhà cậu ta xa trường nên tạm đến nhà chúng ta ở, Phong lớn hơn con một tuổi nên phải gọi là anh nhé ?

-Rất vui được biết em, từ nay làm phiên em rồi !

Hắn ta cười như chỉ mới gặp tôi lần đầu. Gã gian xảo này lừa được ba mẹ bằng cái mặt anh đẹp trai non nớt nặn ra nước, nhưng không lừa nổi tiểu Thiên tôi đâu. Mà khoan, ba mẹ vừa nói hắn sẽ sống chung với tôi à. Không được, tôi phải từ chối ngay.

-Ba mẹ, con không...!

-Thôi giờ ba mẹ bận công việc rồi, khi rảnh sẽ phone cho con. Bye bye con yêu !!

Đến và đi nhanh như gió, cặp vợ chồng son nắm tay nhau lên phóng xe đi về cuối chân trời. Bỏ lại đứa con đáng thương trong vòng tay của ác quỷ. Tiếng hân vang lên sau lưng làm tôi giật mình muốn rớt tim

-Phòng tôi ở đâu ?

-Trên lầu, căn phòng thứ hai bên trái, anh làm ơn đừng có đứng sau lưng tôi thì thầm. Nghe gớm lắm !!

-Phòng cậu ở đâu thế ?

-Kể phòng anh, hỏi làm gì !?

-À...

Hắn lại cười, sao tên này thích cười thế nhỉ. Mà hắn cười có đẹp gì cho cam, nụ cười của hắn chỉ đóng được một cái mác độc quyền: Cực Đều.

-Tôi mắc bệnh mộng du, hỏi cho biết phòng cậu ở đâu để mà...

Hắn bỏ lửng câu nói quay lên phòng cất đồ, còn tôi đứng đó khắp người run rẩy vì lạnh và sợ. Liệu tôi có giữ được mười chín năm trong trắng khỏi tên ác quỷ này không.

Thứ sáu ngày mười ba, đúng là ngày xui xẻo.

=====

Trời hừng sáng, tôi ngồi thu lu ở góc giường với cặp mắt thâm quầng. Cả đêm qua tôi không ngủ, làm sao ngủ được khi cạnh phòng mình là một con sói. Dù đã khóa cửa nhưng tôi vẫn không yên tâm, thế nên phải thức đến sáng để canh chừng. Mà sao đêm qua hắn không vào phòng quấy rầy tôi, rõ ràng hôm qua hắn đã nói...Khoan đã, mắc gì tôi thấy thất vọng. Hắn không tới thì tôi phải vui mừng chứ, thôi không nghĩ tới hắn nữa chỉ thêm mệt. Tôi đứng dậy thay đồ để đi học, bước xuống lầu đã thấy hắn ngồi đọc báo. Tôi phớt lờ hắn đi vào nhà bếp ăn sáng, ăn xong bánh mì phết mứt dâu tôi đứng dậy mở cửa đi học. Là tôi đi một bước, tôi ngừng hắn cũng ngừng. Được khoảng ba phút tôi bực bội quay sang hỏi hắn

-Sao anh đi theo tôi !?

-Tôi đâu có theo cậu, chỉ tình cờ đi chung đường !

-Anh đi đến đâu mà nói là chung đường !?

-Đại học Tự Nhiên !

Đất trời nghiêng ngả, bốn chữ Đại học Tự Nhiên như núi thái sơn đè lên đầu tôi. Ở chung nhà còn chưa đủ sao giờ còn chung trường nữa. Chắc kiếp trước tôi thiếu nợ gì hần một món nợ gì đó lớn lắm, nên giờ hần theo đòi nợ tôi đây mà. Thất thế từng bước chân nặng như đeo chì, tôi chỉ còn cách cầu nguyện đến trường hần không gây họa làm liên lụy đến tôi.

Người ta thường nói ‘đừng hy vọng quá nhiều, để phải thất vọng’, giờ thì tôi đã hiểu ý nghĩa câu nói này. Buổi lễ khai giảng diễn ra hết sức tốt đẹp, tôi ngáp đến sái quai hàm do thiếu ngủ. Rồi tới hần, thủ khoa, tân sinh viên lên đọc diễn văn. Bài diễn văn của hần tôi nghe xong muốn té ghế ngất xỉu tại chỗ.

-Tôi tên Trịnh Uy Phong, tôi thi vào trường này chỉ để theo đuổi một người. Vương Thiên Thiên, I love you !!!

Thế đấy, nói xong hần toe toét cười như vừa đọc một bài diễn văn đoạt giải Noben. Khi về chỗ hần còn quay xuống nháy mắt với tôi nữa chứ, phải kèm chế lăm tôi mới không bay ra đập hần một trận tội nói bậy. Các nữ sinh viên từ lúc hần bước lên sân khấu mắt đã mang hình lời trái tim muốn nói, giờ đang nhìn khắp nơi tìm xem Vương Thiên Thiên là đứa nào mà dám cướp bạch mã hoàng tử của các chị. Tất cả là tại hần, Trịnh Uy Phong. Giờ đây cuộc sống học đường mơ mộng của tôi đã tan như bọt xà phòng. Trịnh Uy Phong, tôi hận anh. Đau. Gì thế, mới nảy tim tôi hình như nhói lên một cái, chẳng lẽ tôi bị bệnh tim. Đúng là tại quen hần mà tôi mắc thêm chứng bệnh lạ rồi.

Tôi theo dòng người đi tới lớp học bên khoa văn, vừa ngồi vào bàn tôi liền bị hai đứa bạn thân tấn công.

-Ê, tiểu Thiên. Bạn bè mà mày giấu kỹ ghê, quen người đẹp trai đó hồi nào vậy ? Kể cho tụi tao nghe coi !

Nhỏ Tường Vy hóng hớt, nhỏ là tiểu thư một tập đoàn lớn. Xinh đẹp có cá tính, cao 1m72 nên nhỏ có nhiều cái đuôi đếm hoài không hết. Nhưng chẳng hiểu sao đến giờ nhỏ vẫn phải ca bài ‘Đời tôi cô đơn’ kể cũng lạ. Tường Vy là một người bạn tốt, tiếc rằng nó mắc tật nhiều chuyện và mê yaoi. Còn nhớ khi tôi học lớp mười, có lần giờ ra chơi tôi ngồi trong lớp coi manga yaoi. Nhỏ vô tình nhìn thấy liền xáp vô nói chuyện rồi thân luôn từ đó.

-Mày đừng nói bậy, trên đời này thiếu gì người tên Vương Thiên Thiên. Tao đâu có biết anh ta là ai đâu !

-Nhưng tao thấy anh ta có quay xuống nháy mắt với mày mà !?

Tôi tắt đài luôn, gì chứ thằng Thọ mà nói là có chứng cứ hần hỏi đừng hòng chối cãi. Thọ là con một bà phóng viên nổi tiếng và một ông diễn viên người Nhật. Thế nên nó còn lùn hơn Tường Vy, nhưng dù sao nó vẫn cao hơn tôi. Kể thừa dòng máu phóng viên, tò mò cộng nhiều chuyện. Thằng Thọ thu thập tin tức cực nhanh nhạy, từng ngõ ngách trong thành phố nó nắm rõ trong lòng bàn tay. Bởi vậy tôi chẳng bao giờ dám chọc giận Thọ, lỡ nó nổi điên đi rêu rao chuyện xấu của tôi thì chết. Thọ và Tường Vy quen nhau từ hồi còn mặc tả, tôi quen Thọ qua nhỏ Tường Vy. Thằng này luôn nói ‘tao không thích con trai, tao chỉ mê Britney Spear’. Nhưng hể có anh đẹp trai nào đi ngang qua chỗ nó, là mắt nó sáng như đèn pha ô tô. Mắt chớp lia lịa muốn rụng lông mi, miệng thì không ngừng tươm nước. Đôi khi tôi tự hỏi, sao mình quen được mấy đứa quái như vậy nhỉ. Nhỏ Tường Vy và thằng Thọ cùng đồng thanh nói, thì mày cũng quái đản đâu kém tụi tao.

Sau hai tiết học dài căng thẳng, giờ nghỉ giải lao đã đến. Như thường lệ, tôi, nhỏ Tường Vy, thằng Thọ sẽ cùng nhau đi ăn trưa.

-Hôm nay ăn món gì ?

-Mì nha ?

-Thôi đi ông, lúc nào hỏi cũng là món mì. Muốn thành người mì luôn chắc !?

-Tường Vy phải biết thằng Thọ là tín đồ giáo phái mì mà !

-Ồ ha, tao quên mất !

-Hai người hùa nhau trêu chọc tao !?

-Ha ha ha...

Đang cười ngon trớn thì tôi nín bật vì thấy biểu hiện hai đứa bạn kỳ kỳ, nhỏ Tường Vy mắt thành hình trái tim y như lúc thấy manga yaoi mới. Còn thằng Thọ thì chớp mắt lia lịa, triệu chứng mê trai đẹp đây mà. Tôi tò mò quay ra sau xem ai khiến hai đứa bạn tôi ‘đứng hình’. Một đám đông các cô gái đứng chắn trước hành lang, tôi nheo mắt cố nhìn kỹ hơn thì thấy. Là hấn, Trịnh Uy Phong. Hấn đang làm gì ở hành lang lớp tôi, đừng nói là hấn đến tìm tôi nha. Lúc sáng tôi còn chưa đủ thê thảm hay sao mà hấn muốn đập tôi thêm một cú nữa. Vì quá sốc nên tôi cũng đứng hình như hai đứa kia, chỉ kịp hoàn hồn khi nghe tiếng khăn giấy sột soạt. Nhỏ Tường Vy nói với thằng Thọ

-Lau miệng đi mày, nhìn gớm quá. Vật đã có chủ rồi mà mày còn ham hố thấy sợ luôn !

-Tao ngấm thôi chứ có rở vô đâu mà mày sợ bị sút mẻ !?

Tôi phải chạy trốn gấp, các cô gái mà thấy hấn trò chuyện với tôi. Rồi bề ra vụ sống chung là tôi tàn đời. Nghĩ là làm, tôi nhún chân chuẩn bị vọt ra cửa sổ nhưng bị khựng lại nửa chừng vì một bàn tay to nắm chặt vai tôi. Không cần quay lại tôi cũng biết chủ nhân bàn tay này là ai. Mà sao khi bàn tay này chạm vào vai tôi, cơ thể tôi chợt thấy tê tê, kỳ kỳ.

-Mình cùng đi ăn nhé tiểu Thiên ?

Hấn nở một nụ cười phát sáng, tất nhiên tôi không bị hấn mê hoặc nhưng những người sau lưng tôi thì có. Quả nhiên, các cô gái đồng loạt ngất xỉu vì mất máu. Tôi chấp tay thề cầu nguyện cho những con cừu đáng thương sớm được yên giấc ngàn thu. Quay qua hấn tôi định mở miệng từ chối lời mời thì thằng Thọ bịt mồm tôi lại. Nó dán băng keo miệng tôi, trói tôi lại rồi quăng vào góc lớp. Nhỏ Tường Vy lon ton chạy tới chỗ hấn.

4. Chương 4

-Xin chào, em tên là Tường Vy, còn đây là Thọ. Tụi em là bạn thân của tiểu Thiên, rất vui được biết anh !

-Hân hạnh được làm quen, cứ gọi tôi là Phong !

-Anh Phong, bọn em cùng đi ăn với anh và tiểu Thiên được chứ ?_thằng Thọ giả giọng lợi dụng

-Được mà, càng đông càng vui !

-Hay quá, chúng ta đi thôi tiểu Thiên !

Tôi ú ớ phản đối nhưng ba con quỷ đầu thềm nghe, nhỏ nắm dây kéo tôi đi về phía nhà ăn. Tường Vy và Thọ có vẻ thân thiết với hấn, công nhận hấn có tài ăn nói thu hút người khác nhưng không vì thế mà tôi bớt ghét hấn. Nghĩ xem, bạn ngồi ăn mà xung quanh các viên đạn từ mắt các cô gái cứ bay về phía bạn. Lo sợ bị trúng đạn thì thử hỏi bạn có ăn ngon được không. Không thể để chuyện này tiếp diễn, hấn phải đính chính lại những lời bậy bạ của hấn.

Chiều tan trường, tôi lôi ngay hấn về nhà. Ắn hấn ngồi xuống ghế tôi dùng bộ mặt nghiêm túc nhất để nói

-Ngày mai vào trường anh phải đính chính lại những lời bậy bạ anh nói lúc sáng !

-Tôi lúc sáng nói gì ?

-Còn giả bộ !? Chuyện anh nói anh yêu tôi ấy, anh phải rút lại ngay. Tôi không muốn bị hiểu lầm vì lời nói đùa của anh !!!

-Tôi không nói đùa ! Tôi thật lòng yêu em !!!

Gương mặt hấn thoáng trở nên nghiêm túc, không còn vẻ cười cợt thường ngày. Lời hấn nói làm tôi bối rối, nhất thời không biết nói sao. Tôi vừa nói vừa lùi dần vào góc tường, hấn cũng tiến dần về phía tôi.

-Anh...anh không được nói bậy !!!

-Anh yêu em, tiểu Thiên. Là thật lòng !

-Anh không được...! Tôi không cho phép...!!

Tôi bị hấn dồn đến chân tường, quá sợ hãi tôi không biết mình đang nói gì nữa. May hấn không tiến lên nữa mà quay sang hướng nhà tắm. Trước khi đi hấn không quên nói một câu

-Bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ tích cực theo đuổi em. Tiểu Thiên, sớm thôi, em sẽ là người của tôi !

-Mơ đi !!!

Tôi gào, hấn không nói gì chỉ cười cười, tay nựng nhẹ vào má tôi rồi bỏ đi. Cảm giác tê tê lại xuất hiện, mặt tôi bất giác đỏ bừng không kiểm soát nổi.

Đêm, có một con quái thú đang gào thét.

Hết tập 3 ời, các bạn chờ xem tập 4 nhe.

Mở cửa sổ đón ánh nắng mặt trời vào phòng, tôi khoan khoái vươn vai hít thở không khí trong lành. Đêm qua tôi đã ngủ rất ngon, tôi vốn thuộc dạng khó ngủ, ngay ở nhà cũng không ngủ ngon được như vậy. Có lẽ vì được ở cạnh người mình yêu nên tôi ngủ ngon hơn chẳng. Miệng lẩm bẩm bài hát ‘Anh đẹp trai’ của Châu Gia Kiệt, tôi vừa thay đồ xuống nhà ăn sáng

...anh năm bờ oăn đẹp trai dễ thương, mà con tim rất chung tình...

Ăn sáng xong tôi ngồi đọc báo chờ nhóc thức dậy, thật ra tôi muốn đánh thức nhóc bằng một nụ hôn chào buổi sáng nhưng người ta thường nói ‘nhất cự ly nhì tốc độ, dục tốc bất đạt’. Mà tôi đã ở gần nhóc rồi không nên nôn nóng, làm từ từ chậm mà chắc. Vừa đọc đến trang báo thứ ba thì nhóc đi xuống, gương mặt còn ngái ngủ nên nhóc không thấy tôi mà đi luôn vào nhà bếp. Ăn xong bữa sáng nhóc mở cửa đi học, tôi cũng vội vã đi theo sau. Được một lúc thì nhóc quay lại quát tôi

-Sao anh đi theo tôi !?

-Tôi đâu có theo cậu, chỉ tình cờ đi chung đường !

Nhóc nhú mày hỏi tôi

-Anh đi đến đâu mà nói là chung đường !?

-Đại học Tự Nhiên !

Nhóc nghe xong thì mặt mày xám lại, chân bước loạn choạng. Nhóc không khoẻ sao, một lát nữa tôi tặng nhóc một món quà chắc nhóc sẽ tươi tỉnh hơn. Trường Đại học này cũng khá rộng rãi và tiện nghi nhưng vẫn còn thua xa trường tôi từng học. Nếu không phải muốn được bên nhóc thì còn lâu tôi mới vào đây học

Tôi ngáp đến thứ một trăm lẻ một mà ông hiệu trưởng còn chưa chịu ngưng, mau xuống đi chứ, để tôi còn lên nói nữa chứ. Vì muốn đọc bài diễn văn này tôi đã cố ý thi vào năm nhất, đáng ra tôi phải học năm thứ hai. Chà, rốt cuộc ông hiệu trưởng cũng chịu xuống, tôi bước lên tay cầm micro. Tôi hướng ánh mắt tình tứ về phía nhóc, nhóc cũng nhìn lại tôi đắm sờ đuổi

-Tôi tên Trịnh Uy Phong, tôi thi vào trường này chỉ để theo đuổi một người. Vương Thiên Thiên, I love you !!!

Tôi nhìn xuống thì thấy nhóc đang nhìn tôi ghen ngào không nói nên lời, chắc là nhóc cảm động lắm đây. Buổi lễ khai giảng kết thúc, mọi người đứng lên đi về lớp của mình. Khoan, sao nhóc đi hướng khác t ới, nhóc không học cùng lớp với tôi sao. Hỏi lại hiệu trưởng để chắc chắn, sau khi nhận được câu trả lời tôi thất thểu đi vào lớp bên khoa lý. Không có nhóc tôi không muốn học hành gì cả, mong mau tới giờ nghỉ để được gặp nhóc. Tôi mơ màng nghĩ đến lúc gặp nhóc, không thềm để ý xung quanh mình đang đây những trái tim ‘không ngủ yên’.

Giờ học dài lê thê cuối cùng đã tạm ngưng, tôi phóng ngay ra khỏi lớp nhưng hành trình đến với tình yêu thật muôn vàn hiểm nguy trập trùng. Các chương ngại vật mang tên phụ nữ ngày càng tăng theo mỗi bước chân tôi. Vì tình yêu với nhóc, tôi không được đầu hàng. Tôi đến lớp nhóc sau khi mất đi vài cái nút áo và một ít tóc, tôi quen thêm được hai người bạn thân của nhóc. Họ thật dễ mến và thân thiện, Tường Vy

, Thọ nói khi nào chúng tôi thành đôi sẽ tặng quà cưới thật hoành tráng. Nhưng nhóc thì không nói gì chỉ cầm cái ăn, sao nhóc còn chưa trả lời bài tỏ tình của tôi lúc sáng. Chắc là nhóc ngại đợi vắng người mới dám thổ lộ, tôi sẽ kiên nhẫn chờ.

Vừa tan học nhóc kéo tôi về nhà ngay, chắc là nhóc nôn nóng muốn tỏ tình

-Ngày mai vào trường anh phải đính chính lại những lời bày bạ anh nói lúc sáng!

Tôi có nói gì bày nhử, sao tôi không nhớ. Tôi thắc mắc hỏi lại thì nhóc hét vào mặt tôi.

-Còn giả bộ!? Chuyện anh nói yêu tôi ấy, anh phải rút lại ngay. Tôi không muốn bị hiểu lầm vì lời nói đùa của anh !!!

Thế ra nhóc nghĩ lời tỏ tình của tôi là nói bày, nói yêu nhóc trước mặt đông người là nói chơi. Nhóc đùa à. Trịnh Uy Phong này xưa nay chưa biết nói đùa là gì, tôi phải làm cho nhóc hiểu là tôi không hề đùa giỡn.

-Tôi không nói đùa ! Tôi thật lòng yêu em !!!

-Anh...anh không được nói bày !!!

Nhóc lúng túng lùi dần ra sau, tôi cũng đứng lên tiến về phía nhóc

-Anh yêu em, tiểu Thiên. Là thật lòng!

-Anh không được...! Tôi không cho phép...!

Gương mặt nhóc như sắp khóc, hình như tôi đã dồn ép nhóc quá rồi. Chúng tôi quen nhau chưa lâu, tôi đâu cần gấp gáp. Từ từ rồi nhóc sẽ phải yêu tôi thôi. Nghĩ thế nên tôi ngừng lại, chuyển hướng tới nhà tắm

-Bắt đầu từ giờ tôi sẽ tích cực theo đuổi em. Tiểu Thiên, sớm thôi, em sẽ là người của tôi !

-Mơ đi !!!

Nhóc hét lên như thế, nhưng tiểu Thiên à, Trịnh Uy Phong này nói được làm được. Em chắc chắn sẽ thuộc về tôi

Trời đêm ngàn sao lấp lánh, trước khi đi ngủ tôi hôn vào tóc hình nhóc mà Thọ đã cho tôi lúc sáng, ôm chiếc gối có hình nhóc tôi mơ màng nói

-Ngủ ngon, tiểu Thiên của anh !

Hết tập 4

5. Chương 5

-Tao không cần biết Thọ và mày dùng cách gì, ngày mai mà dàn xếp không xong thì đặt vé sẵn trong bệnh viện đi !!!

Tôi tên Vương Thiên Thiên, mười chín tuổi, là sinh viên năm nhất khoa văn Đại học Tự Nhiên. Tôi là người rất bình thường, học lực chỉ trung bình, luôn hậu đậu đụng vào cái gì là làm hư ngay. Thế nhưng từ lúc mới biết nói tôi chưa một lần kêu la ông trời, phương châm của tôi là: đời là màu hồng, thêm chút đen trắng đời càng đẹp. Thế mà từ khi hấn, Trịnh Uy Phong xuất hiện. Không ngày nào tôi không gào với ông trời rằng:con đã làm lỗi gì mà ông trời nỡ hành hạ con. Trịnh Uy Phong, hấn là sao chổi của tôi. Chỉ cần hấn đứng cạnh tôi là chuyện tốt thành xấu ngay, mà mức độ gây xui xẻo của hấn mỗi ngày tăng cao theo cấp số nhân. Hôm nay đột nhiên hấn nói muốn nghỉ học, tôi mừng hứm quên hỏi nguyên do tại sao hấn nghỉ. Tôi cứ tưởng ngôi trường một ngày không có hấn sẽ là thiên đường, nhưng tôi đã lầm. Vừa bước một chân vào cổng trường, thì cà chua trứng thối, dếp lào, guốc năm tắc từ bốn phương tám hướng bay như tên lửa về phía tôi. Quá bất ngờ nên tôi đứng yên như tượng, kết quả là tôi lãnh đủ không thiếu một món nào. Đang tự hỏi mình đã làm gì tội lỗi để các đàn anh đàn chị ghét, thì nhỏ Tường Vy xuất hiện trước mặt tôi như thiên thần

-Khổ thân mày, mặc đồ đồ tao đem theo nhé !

Tôi nhìn nhỏ với ánh mắt tràn đầy biết ơn, tới phiên thằng Khanh vỗ vai tôi nói giọng đầy cảm thông ..

-Cố lên tiểu Thiên. Mà yên tâm, lời đồn qua bốn mươi chín ngày sẽ biến mất !

-Mày nói vậy là sao ? Tao không hiểu !

Tôi quay sang thằng bạn ngờ ngạc hỏi, thằng Thọ và nhỏ Tường Vy không chịu nói mà cứ lắc đầu chắc lưỡi. Đã bực bội vì bị ghét không biết nguyên do, giờ tới hai đứa bạn cứ vòng vo không chịu trả lời. Tôi hét lên .

-Hai đứa bây mau trả lời tao, rốt cuộc chuyện này là sao hả !?

-Mày cứ thay đồ đi đã, định mặc vậy vào lớp à ?

Nhỏ Tường Vy nói có lý nhìn tôi giờ như chủ hàng bán ve chai di động, gom đồng này lại chắc cũng đủ tiền ăn tám tháng. Tôi phóng vào nhà vệ sinh thay đồ còn chuyện kia đợi giờ ăn trưa hẵng hỏi vậy. Giờ nghỉ trưa hôm nay sao lâu tới quá, chắc tại tôi đang nôn nóng mà thôi. Rốt cuộc thầy giáo đã bước ra khỏi lớp, tôi liền kéo hai đứa bạn tới nhà ăn ngay. Chọn một bàn nằm ở góc khuất, kêu đồ ăn xong xuôi tôi bắt đầu hỏi

-Thật ra là tao đã làm chuyện gì để bị ghét đến như vậy, tao nghĩ từ sáng đến giờ vẫn không ra !

-Chuyện này không phải lỗi của mày. Có ai đó đã phao tin mày và anh Phong yêu nhau rồi sống chung, các anh chị biết chuyện nên mới đối xử với mày như vậy !

Tường Vy thông thả uống ly dâu ép để mặc thằng Thọ giải thích, tôi tức tối đính chính lại thông tin sai lệch .

-Tao không phải người yêu của hắn !!!

-Thì đúng, nhưng anh Phong đã công bố với cả trường là anh ấy yêu mày !

Tôi há hốc mồm không nói nên lời bạn bè gặp nạn mà tụi nó thần nhiên ngồi nhìn, đã vậy còn nói móc họng tôi nữa chứ. Mà khoan, hình như có gì đó không đúng, tôi nhăn trán suy nghĩ .

-Phải rồi !

-Gì vậy !?

-Mày nghĩ ra chuyện gì hả !?

Tường Vy và Thọ chồm lên bàn tò mò hỏi , tôi quắc mắt liếc hai đứa bạn một cú sắc như dao. Ly nước ở bàn trước mặt bọn tôi nổ tung, tội nghiệp cô bé cầm ly nước một phen hoảng sợ tự hỏi sao hôm nay tay mình mạnh như Rambô. Nhỏ Tường Vy, thằng Thọ sợ xanh mặt tụi nó dư biết khi tôi nổi điên thì khủng khiếp như thế nào.

-Thọ !!!

-Dạ, có em !

-Có phải mày bán tin tao ở chung với Phong không hả !?

-Oan quá, tao đâu có !!

-Còn chối !? Không phải mày thì là ai hả !? Tao biết mày quá mà !!!

Tôi dồn thằng Thọ vào đường cùng, tay nắm cổ áo nó tôi dí sát mặt nhìn vào nó như mấy đại ca xã hội đen trong phim, Nhỏ Tường Vy thấy tình hình căng thẳng vội lên tiếng giải vây cho Thọ .

-Có chuyện gì thì mày từ từ nói làm gì hùng hổ vậy, mày làm thằng nhỏ sợ đến líu lưỡi kia !

-Mày im ! Lát nữa tao tính đến mày ! Thọ, mày nghĩ tao học dốt nên không biết gì hết phải không !? Chuyện tao sống chung với Phong ngoài ba, mẹ tao thì chỉ có hai đứa mày biết, cả một con ruồi còn không biết chuyện này. Nếu không phải mày loan tin thì sao cả trường đều biết hả !?

-Tao...tao lỡ đại. Tại Tường Vy nói bán tin ấy chị vừa có tiền vừa có ‘phim vui’ để coi !

-Mày phản bội tao !!!

-Thông cảm, tính mạng với tao quan trọng hơn bạn bè !

-Mày là đồ bạc bẽo !

-Hai đứa mày cãi nhau xong chưa, làm bộ đánh trống lảng hả !!!

Nhỏ Tường Vy quay sang tôi cười cầu tài, nó vừa nói vừa vuốt vai tôi như rắn quấn. Nhỏ này tưởng nó là Thanh xà Bạch xà chắc, nhìn nó chỉ thấy giống đầu tắc kè đuôi thần lằn

-Thôi mà, có gì đâu mà mày giận. Sớm muộn gì mày cũng gạo nấu thành cơm với anh Phong. Tụi tao giúp mày quen trước tình huống vậy mà !

-Cám ơn lòng tốt của tụi mày, bạn tốt quá hén !

Tôi nhỏ giọng nhưng ẩn chứa đầy sát khí, hai đứa nó ôm nhau run cầm cập. Tôi nhếch môi nói giọng lạnh băng.

-Tao không cần biết Thọ và mày làm cách gì, ngày mai tao không muốn bị quăng đồ vào mặt nữa. Tụi mày dàn xếp không xong thì đặt vé sẵn ở bệnh viện thẩm mỹ đi !

Phán xong bản án tôi hăm hăm đi ra khỏi nhà ăn, mọi chuyện rắc rối đều do hấn gây ra. Cuộc sống học đường mơ mộng, căn nhà yên tĩnh, tất cả đều bị hấn phá nát. Lửa hận trong tôi bốc ngày càng cao, để giảm nhiệt tôi tung một cú đấm thật mạnh vào thân cây.

Gió lao xao cảnh phượng xao động

Lá vàng lá đỏ lá rụng lá rơi

Có một con khỉ nhảy loi choi dưới gốc cây vì đau

Giờ tan học đã đến, tôi nhanh chóng thu xếp sách vở chạy ra khỏi lớp. Nhưng than ôi, người tính đâu bằng trời tính. Vừa ló đầu ra khỏi lớp tôi liền bị mười mấy anh chị sinh viên túm lấy, nhỏ Tường Vy nhìn theo tay chậm khăn giấy mà mắt thì không có giọt nước nào. Thằng Thọ ít ra còn có lòng thương đồng loại, nó vẫy vẫy tay nhép miệng nói: đi đường bình an, tao sẽ đốt tiền giấy nhà lầu xe hơi ày. Bạn bè thế đấy, tôi hối hận sao mình lại đi quen hai con quỷ máu lạnh này.

Phòng thể dục vắng người, mắt liếc trái phải, ngó trước ngó sau. Thập diện đều có mai phục đến nước này tôi chỉ còn cách dùng hạ sách, tôi vừa quỳ vừa lê lét vừa khóc lóc vừa nín áo mấy anh chị.

-Các anh các chị tha cho em, em với tên Phong không có dây mơ rễ má gì hết. Em...!

-Nhờ em gửi những món quà của bọn chị cho Phong được không ?

-Hả !?

Tôi nín ngay màn nước mắt cá sấu, roáy tai hai ba bận để chắc mình không nghe lầm. Tôi hỏi lại lần nữa.

-Xin lỗi chị vừa nói gì ạ ?

-Bọn này nhờ chú em gửi quà cho Phong, nghe nói hai người sống chung mà !

Lần này thì tôi chắc chắn mình không nghe lầm. Như bắt được vàng, tôi đứng lên nở nụ cười của con buôn.

-Dạ, đúng là em ở chung với Phong. Mấy anh mấy chị muốn gửi gì cứ đưa em, em nguyện là con én đưa thư !

-Hay quá !!!

Từ đâu đó vọng đến một dàn đồng ca, tôi quay đầu nhìn ra cửa. Hàng trăm thanh niên nam nữ đang xô đẩy tiến vào cánh cửa nhỏ phòng thể dục. Không lâu sau tôi chết ngộp trong núi quà

Chiều nắng đổ bóng dài, một con lừa lê từng bước nặng nhọc kéo chiếc xe đầy đầy nhọc quà thư.

Sau một quãng đường dài cực khổ, ngôi nhà thân yêu hiện ra trước mắt tôi. Định bụng vào nhà sẽ chửi hấn một trận thì cánh cửa bật mở. Hấn đứng đó đeo cái tạp dề màu hồng đang toe toét cười nhìn tôi.

-Anh làm xong cơm tối rồi, em nhanh đi tắm rồi ra ăn cơm !

Hắn không để tôi nói câu nào đã đẩy tôi vào nhà tắm, cái mát của nước làm bao nhiêu bức tức của tôi tan biến hết. Nhìn bàn ăn đầy những thức ăn ngon mắt, tôi nghĩ công tử như hắn phải vất vả lắm mới làm ra được. Thôi thì vì bữa ăn này tạm tha cho hắn một lần. Tôi kéo ghế ngồi xuống, nhận chén cơm từ tay hắn tôi bắt đầu gấp thức ăn. Đưa miếng cà rốt có hình con sóc vào miệng, tôi nhai chưa kịp nuốt trọng thì đã phun vào mặt hắn.

-Xin lỗi. Tôi không thích ăn cà rốt lắm, để tôi thử miếng thịt bò này cho !

Bỏ thịt bò vào miệng, thịt dai nhách. Nhìn hắn đang chăm chú xem tôi ăn, tôi đành nhắm mắt đưa răng nuốt miếng thịt bò giẻ lau. Để rồi giây sau tôi phải trợn trắng mắt vì ghen.

-Ừ...nướ...nước ...

-Tiểu Thiên, em có sao không !?

Hắn vội vàng đi lấy cốc nước đưa cho tôi. Nếu chậm thêm vài phút nữa thì ngày này năm sau hắn phải thấp nhang cho tôi rồi. Quăng đĩa vào người hắn, tôi há mồm định chửi thì nhìn thấy bộ dạng cún con bị bỏ rơi của hắn nên đành ngậm miệng lại. Tôi cố dần lòng nuốt hận không la hắn câu nào, dù đang tức muốn đem hắn đi nướng trui. Đồ ăn hắn làm y như con người hắn, chỉ có cái mã bề ngoài. Không muốn nhịn đói đến sáng, tôi thở dài đứng lên đi vào bếp. Xắn tay áo tôi bắt đầu chế biến lại những món hắn nấu.

6. Chương 6

-Tương !

-Đây !

-Dầu mè !

-Có !

-Đưa chén đây !

-Có liền !

Hắn lăng xăng bên cạnh giúp tôi, kể cũng tội hắn dù sao cũng là một đại công tử, làm sao biết nấu ăn được. Hắn không gây chầy nhà là tôi đã tạ ơn thánh thần rồi. Nhìn hắn ăn ngon lành như bị bỏ đói cả tháng, lòng tôi chợt thấy vui vui. Đang suy nghĩ thì hắn nói chen vào, tôi lơ đãng trả lời

-Tiểu Thiên nấu ăn ngon quá !

-Ồ

-Anh ăn cục thịt này nha !

-Ồ

-Sau này mỗi ngày em nấu ăn nhé !

-Ồ

-Tuyệt quá !

-Hả...!?

Chết, tôi vừa nãy nói gì thế. Cái tật lơ đãng giờ hại tôi rồi, dù tôi nấu ăn cũng khá nhưng mắc gì tôi phải nấu cho hắn ăn. Còn khuya nhé, tôi dứt khoát từ chối chuyện này.

-Nè, chuyện tôi nói lúc nãy xem như không có nhé !

-Chuyện lúc nãy là chuyện gì ?

-Thì chuyện tôi hứa sẽ nấu ăn...!!!

-A, anh phải đi rửa chén !

Hắn nhanh chóng chuồn mất, giờ thì tôi biết mình đã sụp bẫy.

Trời chưa tắt nắng, một tiếng hét vang vọng đến trời xanh.

-Ông trời ơi, con đã làm lỗi gì !!!

Ông trời cũng muốn la lắm, nhưng nhìn lên chỉ có vũ trụ màu đen. Thế nên ông đành ngậm ngùi nhìn xuống, tiếp tục nghe con quái thú la hét.

Hôm nay vẫn là một ngày bình thường

Hết tập 5

Ngày hai mươi tháng tư, hai mươi năm trước anh chàng đẹp trai nhất vũ trụ đã sinh ra. Đó chính là Trịnh Uy Phong, vì muốn có bữa sinh nhật đặc biệt tôi phải hý sinh nghỉ học một ngày. Tiễn nhóc ra khỏi cửa tôi bắt đầu bắt tay vào công việc, trước tiên là quét dọn nhà cửa thật sạch sẽ. Khi căn nhà đã bóng loáng không còn hạt bụi thì chuông đồng hồ vừa điểm đến số mười hai.

-Trưa rồi à, nhanh thật. Giờ này chắc tiểu Thiên đang ăn cơm, không gặp nhóc nửa ngày rồi, nhớ nhóc quá !

Sau nửa tiếng chìm trong cơn nhớ nhóc, tôi đứng dậy ra siêu thị mua đồ. Mỗi lần tôi đến cửa hàng nào là y như rằng được tặng thêm đồ hoặc lấy miễn phí, xem ra đẹp trai cũng có lắm lợi lộc. Mua xong các thứ tôi trở về nhà, vào bếp mặc tạp dề. Tay trái cầm quyển sách dạy nấu ăn, tay phải cầm con dao tôi bắt đầu công cuộc làm bếp.

-Á á, cắt trúng tay !

-Ui da ! Dầu văng trúng mặt rồi !!

-Chết tiệt, nồi thịt bị khét !!!

Sau một hồi vất vả vật lộn với nhà bếp tôi cũng làm xong tám món ăn, nhìn cũng đẹp ra phết. Tôi quả là thiên tài làm bếp lần đầu nấu ăn mà làm đẹp không thua gì đầu bếp năm sao. Mãi tự tăng bốc mình, tôi bay trên mây mà quên đáp xuống để nếm thử vị món ăn. Kết quả cho sự xốn xác của tôi là được đập mặt cả rớt miễn phí và hứng chịu ánh mắt muốn băm tôi ra làm thịt băm của nhóc. Nhóc đứng dậy, tôi cứ tưởng lần này mình tới số thật rồi, chết chắc. Nhóc bước vào nhà bếp, xào xào nấu nấu, ra không phải nhóc định ulynx tôi. Tôi thề không bao giờ nấu cái gì nữa, chứ để nhóc nhìn tôi kiểu này thêm vài lần chắc tôi đứng tim mà chết quá. Công nhận nhóc nấu ăn ngon thiệt, hơn hẳn các đầu bếp đẳng cấp thế giới mà tôi từng ăn. Được ăn thức ăn nhóc nấu, chắc tôi sắp chết ngất vì hạnh phúc mất

-Tiểu Thiên nấu ăn ngon quá !

-Ồ

Nhóc trả lời thờ ơ hình như đang bận suy nghĩ chuyện gì, trong đầu tôi chợt loé lên suy nghĩ sáng như đêm ba mươi. Tôi nhìn nhóc bằng cặp mắt gian xảo vì biết nhóc hiện giờ không nhìn lên tôi để nhận ra nguy hiểm đang đến.

-Anh ăn cục thịt này nha !

-Ồ

-Sau này em nấu ăn mỗi ngày nhé !

-Ồ

-Tuyệt quá !

-Hả...!?

Nhóc giật mình, hình như đã biết mình lỡ lời. Nhưng muộn rồi nhóc ơi, đã bước chân vào bẫy thì sao nguyên vẹn bước ra được hả nhóc. Một hồi lâu sau nhóc nói với tôi.

-Chuyện tôi nói lúc nãy xem như không có nhé !

-Chuyện lúc này là chuyện gì ?

Tất nhiên tôi biết nhóc đang định nói gì nhưng tôi vẫn vờ ngây ngô hỏi, nhóc định rút lại lời nói à, không dễ đâu. Nhóc gắt gỏng với tôi.

-Thì chuyện tôi hứa sẽ nấu ăn....!!!

-A, anh phải đi rửa chén !

Thấy tình hình nguy hiểm tôi vội chuồn êm vào bếp trước khi nhóc kịp nói hết câu, tôi vừa rửa chén vừa khúc khích cười. Hôm nay tôi đã có món quà sinh nhật thật tuyệt vời từ nhóc, đây là lần sinh nhật vui nhất từ trước đến giờ của tôi. Tôi hát khe khẽ bài hát tôi tự sáng tác dành tặng nhóc.

-My sweet honey, you are my love. I love you when I see you at the first time.Oh, my sweet honey I love you so much, you known. You are my only love...

(bé yêu, em là tình yêu của tôi. Tôi yêu em từ phút đầu gặp gỡ. Ôi, bé yêu ơi tôi yêu em rất nhiều, em biết chăng. Em là tình yêu duy nhất của tôi...)

Hết tập 6,

Nửa năm trôi qua bình yên, à dĩ nhiên tên Phong mỗi ngày vẫn gây phiền phức cho tôi. Nhưng nói chung tôi đã quen dần nên không còn thấy khó chịu nữa. Ấy, tôi chỉ nói là ‘quen dần’ chứ tôi không có nói là có cảm tình với hắn đâu nha. Chẳng qua nếu mỗi ngày cứ la hét ầm ĩ mãi, thì tôi sẽ sớm gặp diêm vương đại ca để báo danh mất thôi, vì bệnh tăng huyết áp. Mà sao tôi phải giải thích dài dòng vậy chứ, không lẽ tôi có tật giết mình, không lẽ tôi đối với hắn...Không thể nào, dù con heo có biết nói tiếng người thì chuyện tôi và hắn là không thể. Tôi thà yêu một con gấu còn hơn là thích hắn. Ừ, đúng vậy, tôi và hắn không bao giờ có chuyện kia được.

-Làm gì ngồi cười một mình vậy, tiểu Thiên. Mới trúng số à ?

-Không, chỉ đang nghĩ chút chuyện !

-Á à, bắt quả tang nhá. Mà đang tương tư chàng !

-Ai là chàng của tao ?

-Còn ai ngoài ông xã mày, anh Phong !

-Thôi nha nhỏ kia, đã nửa năm rồi mày còn chưa chịu tha cho tao !

-Chừng nào chưa có thiệp hồng của mày và anh Phong, thì tao còn tiếp tục nói và phá !

-Hình như tên mày được đặt lộn rồi, mày về bỏ chữ Tường Vy thay chữ đĩa cho chính xác hơn đi !

-Nếu tao là đĩa thì mày là rùa, đồ nhát gan rụt đầu rụt cổ như rùa !

-Tao có nói tao không phải con rùa đâu !

-Mày....!!!

-Ê tiểu Thiên, Tường Vy, hai người nhìn kia !!

Hai đứa tôi nhìn theo hướng Thọ chỉ thì thấy Phong đang đi tới, bên cạnh là một cậu trai cực xinh. Cậu ta ôm tay hắn vừa đi vừa nói cười vui vẻ như không cần biết đến xung quanh đang nhìn họ, tự nhiên trong lòng tôi dâng lên một cảm giác khó chịu không rõ nguyên nhân. Nhỏ Tường Vy trầm trồ khen.

-Chắc chắc, người đâu mà xinh quá đúng chuẩn uke !

-Dáng người bé nhỏ, đôi mắt to lung linh, cái miệng nho nhỏ xinh, cái eo...

-Tao thấy chẳng đẹp gì hết. Nó còn lùn hơn tao, nhìn y như cây nấm. Mất gì mà như ốc bươu, miệng thì nhỏ xíu như chim. Còn tóc nữa, người ta nói mấy người tóc bù xù thường vụng về bê bối lắm. Tóm lại nó chẳng có gì hay hết !

-Mày này giờ đang tự chửi mày hả ?

-Mày soi gương xem tóc mày thẳng thơm hơn cậu ta bao nhiêu mà bày đặt chê !

-Tóc tao dài hơn nó nên...ít bù xù hơn nó nhiều !

Nhỏ Tường Vy và thằng Thọ nhìn tôi rồi xì xầm to nhỏ với nhau, xong quay sang tôi cười rất chi là gian tà. Sao tôi tự nhiên thấy chột dạ quá, nhỏ Tường Vy ôm chầm lấy tôi thì thắm vào tai.

-Mày đang ghen hả !

-What !?

7. Chương 7

Nhỏ nói cái quái gì vậy, tôi đỏ mặt đẩy nhỏ ra thụt lùi ba bước. Hình như dây thần kinh ngôn ngữ của tôi bị chập mạch cúp điện rồi, tôi giải thích với hai đứa nó mà chẳng biết mình đang nói tiếng Campuchia hay Lào nữa.

-Hắn...tao...không đối tuyệt hết gì có.(tao và hắn tuyệt đối không có gì hết). Tao i u à hắn ? Ê zờ !(tao mà đi iu hắn ? never)

Mặc cho tôi giải thích tụi nó đâu thèm nghe, hai đứa nó đang lon ton chạy tới chỗ hắn. Tôi cũng chậm chậm theo sau. Nhỏ Tường Vy lại bắt đầu khơi mào trước, chắc kiếp trước nó là bà tám đây mà, còn thằng Thọ chắc là ông tám quá.

-Em biết rồi nhé, anh Phong có mới nới cũ !

-Anh đâu có ai ?

-Thế người đang nắm tay anh là ai vậy ? Theo như thống kê thì có 80% người nắm tay nhau là người yêu, chuyện này anh giải thích thế nào ạ ?

-Anh...à...ờ...

Nhỏ Tường Vy và thằng Thọ mà cùng công kích thì đừng mong giữ được bí mật gì. Tôi chợt mũi lòng định bay đến giúp hắn, nhưng nhìn qua thấy thằng kia còn nắm chặt tay hắn chưa buông. Tự nhiên tôi thấy người nóng nóng và có chút nổi giận, nên tôi không thèm tới giúp hắn nữa.

-Hai em đừng có nghĩ bậy, thật ra đây là...Á á !!!

-Anh bị sao vậy !?

-Chắc là anh ấy bị kiến cắn đó mà, không sao đâu. Mình tên là Duy Linh, có gì mong các bạn chỉ bảo cho !

-Không dám mình tên Tường Vy, đứng kế bên là Thọ. Còn con khỉ đứng đằng sau tên tiểu Thiên !

-Tao không phải khỉ !!!

-Chúng ta vào nhà ăn rồi nói chuyện tiếp, đứng đây một hồi là bị kiến cắn như anh Phong đấy !

-Đồng ý !

Thằng kia, à không Duy Linh kéo tay hắn tới nhà ăn. Nhìn thấy cảnh đó không biết sao, khí nóng từ đầu tôi bốc ra như trong mấy phim chương của Hồng Kông. Tường Vy và thằng Thọ lại xì xào sau lưng tôi, tôi quay lại nhìn thì tụi nó ngó lơ chỗ khác. Gì kỳ vậy chứ, tôi có cảm giác như bị cho ra rìa, tôi tức quá gào lên.

-Trời ơi, tức quá đi !!!

Rồi tôi nhanh chóng chuồn lẹ vào nhà ăn, vì mọi người xung quanh đang dòm tôi như sinh vật lạ.

Sân trường thơ mộng có một người sắp bước vào mộng mơ, nhưng còn ngu ngơ không hay lòng mình đang mơ mộng.

Hôm nay là một ngày bất thường

Tiểu Thiên tôi mấy ngày nay thường nổi giận vô cớ, cũng không biết nguyên nhân là tại vì sao. Nhưng tôi biết người gây ra nguyên nhân là ai và tôi hiện đang chờ nguồn cơn tức giận của tôi về. Đồng hồ gõ tiếng kính coong báo hiệu mười hai giờ đêm cánh cửa xích mở, một thân người nhẹ nhàng lách vào hẳn thấy tôi thì giật mình la lên

-Tiểu Thiên ? Sao em còn chưa ngủ, hôm nay thức khuya thế ? Chờ anh à ?

-Còn sớm lắm đừng có mơ, tỉnh dậy giùm cái. Tôi đang xem ti vi thôi, ai rảnh mà chờ anh !!

-Nhưng giờ này đâu có đài nào chiếu chương trình gì đâu ?

Bị hẳn nói trúng tôi què đở cả mặt lúc này hẳn còn lao vào tôi nữa chứ

-Em nhớ anh nên thức chờ anh phải không tiểu Thiên !!

Hắn nựng má tôi, định hun tôi thì ăn một chảo ngay mặt. Cái chảo tôi cầm trong tay suốt tám tiếng đồng hồ giờ như cánh tay nối dài của tôi.

-Xê ra ! Ai thèm nhớ anh ! Dạo này anh làm gì mà mười hai giờ đêm mới về hả !?

-Ờ thì, anh bận chút việc. Oáp, anh buồn ngủ quá, em cũng ngủ ngon nhé tiểu Thiên !

Hắn lại đánh trống lảng bằng cách hôn vào má tôi rồi chuồn lên lầu, hẳn tưởng tôi không biết hẳn vừa đi với ai sao, là Duy Linh chứ gì. Ở trường hai người đó đi đâu cũng dính với nhau như sam, ai chẳng biết họ đang quen nhau. Bằng chứng là mỗi lần hẳn về trên áo luôn còn vương mùi nước hoa của Duy Linh., hẳn có quen ai thì cứ thừa nhận đầu cần phải giấu giếm làm tôi tức điên.. Mà sao này giờ tôi cần nhân y như là vợ đang ghen chồng có bồ nhí vậy nè, thiệt là điên hết sức. Thôi không nghĩ nhiều ệt óc, đi ngủ là tốt nhất

Đêm, có người bối rối không ngủ được. Phòng bên cạnh, con người vô tư say giấc ngon lành.

Sáng sớm chim hót reo ca, tôi bực mình bò ra khỏi giường kéo màn cửa sổ lại ngủ tiếp. Đập vào đôi mắt con đậu con bay của tôi là một cảnh tượng kinh hoàng. Hẳn, Trịnh Uy Phong đang ôm hôn thắm thiết Duy Linh trước cổng nhà tôi. Tay tôi run rẩy vội vàng kéo màn cửa sổ lại. Cái quái gì vậy trời, tại sao tôi phải chứng kiến cảnh tượng đó vào ngày nghỉ tươi đẹp của tôi thế này. Ngực tôi cảm thấy khó thở như vừa chạy nước rút hai trăm mét, một nỗi thất vọng dâng lên làm tôi cảm thấy tức ngực. Giống như có một cây kim dài rất dài, đâm xuyên qua ngực đến trái tim. Đau...đến mức ngừng thở. Chờ cơn đau giảm bớt, tôi loạng choạng đứng lên mở hé màn cửa sổ. May hai người họ không còn đứng đó nữa, nếu không tôi cũng không biết phải cư xử ra sao.

Trưa tôi làm cơm cho hẳn nhưng hẳn không về, chiều cũng không thấy bóng dáng hẳn đâu. Tôi ngủ gục trên bàn ăn đến khi nghe tiếng cửa mở thì đã 5 giờ sáng. Nhìn thấy hẳn tôi rất tức giận, tại sao hẳn đi mà không nói lại với tôi một lời là hẳn đi đâu

-Giờ này mới lết về à, sao không đi luôn đi !!!

-Anh...bận chút chuyện nửa đêm thì kẹt xe nên không về được !

-Tôi biết, anh bận du hí với người ta thì sao còn nhớ đường về được !

-Anh nói rồi, có phải anh không muốn về đâu tại kẹt xe chứ bộ. Thôi anh đói bụng quá hà, ăn cơm thôi em !

-Đồ ăn này không phải nấu cho anh, mau bỏ đĩa xuống !!!

Mặt hẳn nhả lại gãi đầu liên tục như bị chí cấn, hẳn khổ sở nói với tôi.

-Tiểu Thiên, thật ra em làm sao vậy? Tự nhiên nổi giận với anh. Hay em bị sốt ?

Hắn sờ trán tôi đo nhiệt, tôi thấy mình có chút mềm lòng. Nhưng nhớ đến cảnh hôm qua hẳn hôn Duy Linh là tôi lại thấy nóng máu, tôi hất tay hẳn ra.

-Không cần anh quan tâm, đi mà lo cho ai đó của anh thì tốt hơn ! Đồ dè chúa, đồ quái thú ngoài hành tinh, đồ...! Nói chung anh là đồ đáng ghét khó ưa nhất trên đời, anh chết đi cho rảnh nợ !!!

-Ý, anh chết rồi em goá chồng thì sao, đâu có được !

Hắn lại nhào vô hun tôi. Hờ, tôi đã biết trước nên đã cầm sẵn cái chảo, mặt hắn giờ là bãi đáp của phi thuyền hành tinh chảo thép.

-Goá cái đầu anh á, tôi không phải như ai đó muốn hun là hun đâu !!!

-Em cứ nhắc ai đó hoài, thật ra là em đang nói đến ai ?

-Còn giả ngu ? Mấy người hôn hít giữa đường cho thiên hạ coi mà, còn ai ngoài Duy Linh của anh chứ !?

-Em nói gì kỳ vậy, anh và Duy Linh đâu có quan hệ theo kiểu đó. Em đừng suy diễn lung tung !

-Ha, giờ còn chối nữa chứ. Quan hệ bình thường mà đi hôn nhau kiểu đó hả ? Anh tưởng tôi là con heo nên không biết gì chắc !? Hả !?

-Chuyện đó, anh...Đúng là có chuyện này, nhưng không phải như em nghĩ đâu...!

-Đó, thấy chưa, giờ chịu nhận rồi đó !

-Tiểu Thiên, nghe anh nói đã...!

-Mấy người có quen nhau thì cứ công khai làm gì phải lén lút !

-Tiểu Thiên à...!

-Tôi biết mà, anh muốn quen cả tôi và Duy Linh, may mà tôi có mắt mới không chịu quen anh. Anh đúng là đồ sở khanh !!!

*Chát *

Hắn tát tôi, lần đầu tiên hắn nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ ngầu đầy giận dữ.

-Tiểu Thiên, em có sỉ nhục, mắng chửi anh như thế nào cũng được. Nhưng anh cấm em không được nhục mạ tình cảm của anh dành cho em. Anh không cho phép em nghi ngờ tình cảm của anh !!!

Hắn nhìn tôi đầy vẻ đau đớn, tôi biết hắn nói thật lòng, tôi cũng biết lời tôi nói lúc này rất quá đáng, cơn tức giận đã che mờ lý trí của tôi. Nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy nỗi thất vọng về tôi, ngực tôi nhói đau. Khoé mắt tôi ướt ươn. Không, tôi không muốn để hắn thấy tôi khóc vì hắn. Đây là sự tự tôn, là thành lũy cuối cùng của tôi. Tôi mở cửa chạy vụt ra ngoài, cơn gió thổi bay từng hạt nước mắt của tôi. Tôi thở dốc dựa vào bờ tường một con hẻm nhỏ, trong màn nước mắt tôi nhìn thấy bóng dáng hắn cuống cuống tìm tôi. Đưa tay bịt chặt miệng tôi nép sâu vào bóng tối, nước mắt tuôn rơi nhìn theo bóng hắn dần khuất xa trong biển người. Đôi chân mềm nhũn như mất hết cảm giác, tôi trượt người xuống bờ tường. Càng dùng tay lau nước mắt càng rơi nhiều, đành bất lực buông xuôi để mặc từng giọt nước mắt rơi vào tay, vỡ tan. Tôi không biết tại sao mình thấy đau lòng và khóc nhiều đến như vậy. Cảm giác này quá lạ lẫm đối với tôi, nó làm tôi thấy sợ hãi. Chính Phong đã làm tôi thay đổi, từ khi quen hắn tôi không còn là tiểu Thiên luôn vui cười. Tôi dễ nổi giận dễ khóc lóc, tôi trở nên yếu đuối đến đáng thương. Lần đầu tiên tôi biết, thì ra khi thấy đau lòng vì ai đó thì ta sẽ khóc ra nước mắt.

Dòng người qua lại quá vô tình, không hề dừng chân để thấy một tiểu Thiên bé nhỏ đang run rẩy, như chú chim non mọc cánh nhưng không dám bay.

Bước trên con phố đông người, bầu không khí trong lành khiến tôi bình tâm suy nghĩ lại, tất cả mọi chuyện quá khó hiểu với tôi. Mập mờ như đi trong sương mù, không còn biết đâu là lối ra. Không thể để mọi thứ tiếp diễn như vậy nữa., tôi phải làm rõ cảm giác của mình với Phong là như thế nào. Phong, nhớ đến hắn tôi lại nhớ đến đôi mắt thất vọng hắn nhìn tôi. Đau quá, tôi tìm đau nhói. Mắt tôi mờ dần vì cả ngày hôm qua không ăn gì, cộng thêm chuyện lúc sáng như cơn bão ập đến, giờ thì cơ thể tôi không chịu đựng nổi nữa. Ngay lúc sắp quy xuống, chợt tôi nhìn thấy Duy Linh cùng với một tên tóc vàng mắt xanh từ trong khách sạn bước ra. Cơn giận làm tôi quên mất cảm giác mệt mỏi vì đói, thì ra Duy Linh là hạng người lăng nhăng. Nó dùng gương mặt dễ thương để dụ dỗ gạt gẫm Phong, rồi giờ lén lút quen người khác. Nhớ đến cái tát lúc này của Phong tôi càng sôi máu, Phong đã vì hạng người này mà tát tôi một bạt tai. Tiểu Thiên này ghét nhất là hạng người một tay bắt hai cá, tôi phải thay Phong dạy dỗ cho nó một trận mới được. Nghĩ là làm, tôi xông vào tát Duy Linh hai bạt tai. Dấu tay đỏ nổi bật trên làn da trắng hồng, mắt nó ươn ướt nhìn tôi trân trối vẻ không hiểu, gã tây xông tới đẩy tôi ra.

8. Chương 8

-Làm gì thế !? Sao tự nhiên đánh người !?

Hô, thì ra biết nói tiếng Việt à. Càng tốt, sẵn đây tôi sẽ lật bộ mặt giả dối của Duy Linh cho gã ngu này biết luôn. Hít một hơi dài lấy giọng tôi bắt đầu giọng nói oanh vàng như ca sĩ opera.

-Duy Linh, tôi không ngờ con người cậu tệ hại đến thế ! Đã có Phong còn chưa thấy đủ sao mà quen thêm gã tây này !?

-Tôi...

-Còn anh tốt nhất mau cút đi, cậu ta đã có bạn trai rồi. Từ nay nhìn người nhớ mở to con mắt ra biết chưa hả !?

-Tôi...

Không để Duy Linh và gã tây kịp nói lời nào, tôi tiếp tục thao thao bất tuyệt về đạo lý làm người. Theo kinh nghiệm cãi lộn với hai đứa bạn yêu quý của tôi thì khi khai cuộc, ta phải nói, nói nữa, nói mãi, nói không ngừng. Không được để đối phương chen vào ta sẽ mất thế chủ động ngay.

-Nếu Phong mà biết thì sẽ ra sao hả !? Cậu phải nghĩ cho anh ta chứ ! Bộ máu cậu làm bằng nước suối à, sao vô tình thế...!!

-Chuyện gì mà có tôi vậy ?

Hắn đưa bộ mặt ngu đứng sau lưng làm tôi giật mình nhảy sang một bên, tên này ở không quá nên khoái hù người khác đây mà. Nhắc tiền nhắc manga yaoi mà linh như nhắc hắn thì tôi cũng mừng, mà này giờ tôi quên mất cặp gian phu còn đứng đó. Lén liếc qua nhìn hắn, tôi thấy hắn đang trân trối nhìn đôi gian phu ôm nhau thắm thiết. Rồi hắn toe toét cười. Gì kỳ vậy, hay là hắn sốc quá nên rớt dây thần kinh biểu cảm ở đâu rồi. Tôi chạnh lòng chạy tới an ủi hắn, mong là hắn không làm gì dại dột.

-Phong anh bình tĩnh nghe tôi nói, chuyện đâu còn có đó. Mất người này ta còn người khác, anh đừng suy nghĩ dại dột...!

-Ừa, hai đứa làm hoà rồi hả ? Chúc mừng nhé !

-Nhờ ơn anh hai cả !

-Lần sau có gì thì đóng cửa lại tự xử với nhau, đừng có sang đây khóc lóc với anh nữa. Vì em mà cả tuần nay anh ngủ không đủ giấc !

-Em trai yêu quý của anh bị ăn hiếp mà anhỡ bỏ mặc !?

-Đứa nào dám ăn hiếp em nói anh nghe, anh bán quần bán áo đưa nó tiền xài !

-Anh hai !!!

Tôi há hốc mồm nhìn màn tình cảm anh em ớn lạnh của họ, chuyện này thật ra là sao. Có ai giải thích cho tôi hiểu chuyện này là sao không. Đúng lúc đó nhỏ Tường Vy và thằng Thọ, không biết từ đâu xuất hiện hai bên tôi như MC dẫn chương trình.

-Duy Linh là em trai anh Phong sống ở Mỹ, vì cãi nhau với chồng nên về Việt Nam ở tạm vài ngày !

-Mấy ngày nay anh Phong chạy khắp nơi để hàn gắn cho Duy Linh và John, giờ thì uyên ương đã tái hợp !

-Khoan, tao có một câu hỏi. Anh em gì mà nắm tay nắm chân rồi còn ôm hôn nhau !?

-Ấy da, mày mới ở 'trên' xuống hả tiểu Thiên ?

-Ở Mỹ hôn nhau là chào hỏi mà, mày ở thời đại đồ cổ à tiểu Thiên ?

Tôi không hề nghe câu nói châm chọc của hai đứa bạn, nào tôi đang bận xử lý thông tin vừa nhận được. Bay tới ướn người ta, mắng người ta xối xả trước mặt đông người. Và giờ thì tôi nhận được tin, vậy ra, tôi đã hiểu nhầm. Tôi thấy xấu hổ muốn chui xuống đất trốn ghê, nhưng phải trỗi lên xin lỗi người ta cái

đã. Mà nghe tin hân với Duy Linh là anh em lòng tôi như trút được một tảng đá lớn, thấy tâm hồn vui như mùa xuân. Bước lại chỗ Duy Linh và John, tôi cúi đầu nói.

-Thành thật xin lỗi, tất cả tại tôi đã hiểu nhầm !

-Mọi chuyện qua rồi thì bỏ đi !

John vừa nói vừa cười hiền, tôi bắt đầu thích anh chàng này rồi đây. Duy Linh không nói gì chỉ mỉm cười có thể hiểu là đã bỏ qua cho tôi. Nhưng mà sao vừa nãy tôi thấy trong mắt cậu ta loé lên tia nhìn gian ác, y như nụ cười đều của hắn, làm tôi lạnh run người vì tà khí. Anh em nhà này đúng là thích chơi hàng độc, có nhãn hiệu độc quyền khỏi sợ đụng hàng. Tôi thầm gào thét trong lòng

“Trời ơi, con lại có thêm một sao chổi nữa. Đờ con tàn rồi !!!”

Ông mặt trời càng toả ánh nắng vàng rực rỡ như muốn nói

_Cho đáng đời, ai biểu cứ gào ông trời hoài

Vào một ngày trời trong xanh mây trắng bay bay, chiếc Samsung yêu quý của tôi reo vang bài

...anh năm bờ oăn đẹp trai dễ thương...

Vừa mở máy tôi nghe một giọng nói tựa như từ địa ngục âm ty vọng về.

-Anh hai, em về rồi nè...!

-Cúp!!!

Tôi làm rớt cái máy thương yêu xuống đất, chắc là lúc nãy tôi nghe nhầm, người ta gọi lộn số thôi. Mà không, chắc tôi bị ảo giác, điện thoại nãy giờ đâu có reo. Nhưng chiếc điện thoại lại ngân lên hồi chuông tử thần, nghe như có tiếng nói ‘không nghe là chết, bắt máy chậm một giây thì chết nhé’. Tay tôi run run cầm điện thoại lên mở máy ra, tôi nói mà giọng nghe như cuộn băng bị nhão.

-Alô...?

-Anh hai yêu dấu, em gọi mà anh dám cúp máy sao ?

-Anh đâu có !!! Tại...cái điện thoại bị trơn nên anh trượt tay ấy mà !

-Vậy sao, năm phút nữa anh tới đường Hai Bà Trưng quán cà phê LoLi ngay nhé !

-Nhưng từ chỗ anh đến đó phải mất mười lăm phút lận !

-Em không cần biết. Anh tới chậm một giây thì em sẽ tung bức hình xấu hổ nhất của anh lên mạng cho cả thế giới biết !-

-Đừng mà !!! Anh tới liền, đúng năm phút anh sẽ có mặt !!!

Đờ tôi tàn rồi, đứa em trai yêu quái của tôi đã trở về. Lúc nhỏ nó hành hạ tôi thừa sống thiếu chết, tôi may mắn sống sót lớn lên khoẻ mạnh đẹp trai cũng là nhờ phúc tổ tiên phò hộ. Nó đi Mỹ mười năm rồi, tôi cứ tưởng nó một đi không trở lại nữa chứ. Lần này nó về chắc lại là vì cãi nhau với John, cái thằng hiền như cục bột bị thằng em của tôi hành đến bán sống bán chết mà không dám bỏ. Ờ, mà thằng đó dám bỏ em trai yêu quái của tôi thì chắc nó cũng chán sống rồi, nhiều lúc tôi thấy thương đứa em rể hờ của tôi quá, đồng hội đồng thuyền mà. Giờ thì tôi không có thời gian thông cảm cho ai, nếu tôi tới trễ là tiêu. Leo lên chiếc Nouvo màu đen tôi phóng nhanh như hoả tiễn, kéo theo sau là một đàn xe cảnh sát hụ còi nhưng tất nhiên là tôi nhanh chóng cho rơi tất cả. Tôi thở hồng hộc bước vào quán cà phê Loli, thằng em đang thảnh thơi nhâm nhi tách cà phê. Thấy tôi nó nhìn vào đồng hồ rồi ngược lên dòm tôi nói.

-Anh hai trễ năm giây, nhưng thôi, em tha cho anh lần này !

Tôi tức khí lắm rồi nhưng ráng dần lòng kéo ghế ngồi xuống, nặn ra nụ cười méo xệch tôi hỏi nó.

-Sao em trở về đột ngột vậy ?

-Cãi nhau với Jonh!

-Lại nữa hả !? Hai đứa quen nhau ba năm, cưới nhau một năm, mà cãi lộn hết hai ngàn bảy trăm tám mươi ba lần rồi. Thế lần này hai đứa cãi nhau về chuyện gì ?

-Em thích ăn trứng chín với bánh mì, anh thì đòi ăn trứng sống. Rồi bọn em cãi nhau một trận, em xách đồ về Việt Nam luôn !

Nghe xong tôi chỉ còn biết kêu trời, có ai cãi nhau lằng xẹt như hai đứa này không hả trời. Đúng là rảnh quá nên tụi nó kiếm chuyện quậy chơi mà, tôi ngán đứng giữa hoà giải cho hai đứa lắm rồi. Nhưng hai đứa mà không huề nhau thì thằng em còn ở lại đây, và tôi phải sống trong địa ngục. Quệt mồ hôi ở trán, tôi ráng hỏi thêm một câu vô cùng quan trọng.

-Vậy em có chỗ ở chưa ?

-Thì ở chung với anh hai !

-Không được !

Tôi la lên phản đối, tôi không đời nào cho nó gặp nhóc. Tuy thằng em này chỉ thích mấy seme đẹp trai đô con như tôi, nhưng lỡ nó thấy nhóc xinh quá rồi zốt luôn thì sao. Lúc đó chắc tôi phải ca bài ‘Mồ côi’ quá, dứt khoát tôi không để cho nó gặp nhóc được

-Anh giờ cũng là phận ăn nhờ ở đậu nhà người ta, thêm em nữa sợ người ta không cho !

-Thế thì thôi, em ra biệt thự ở !

Thằng em ngúng ngoẩy bỏ đi, tôi thở phào nhẹ nhõm, vậy là yên tâm rồi. Nhưng tôi quên mất, nó là đứa không để người khác vui mừng quá năm phút. Vừa ra tới cửa quán nó quay lại nói với tôi một câu.

-Suýt quên, từ tuần sau em sẽ học ở trường anh !

Tôi nghe xong ngồi im như khúc gỗ, thôi thế là hết, địa ngục đã mở cửa đón chào tôi.

Thằng em tôi dạo này thật kỳ lạ, chắc tại cãi nhau với bạn trai nên đầu óc trở nên bất thường. Suốt ngày nó cứ xầm xì to nhỏ với Tường Vy và Thọ, làm ra vẻ bí mật lắm. Mỗi lần tôi đi chung với nhóm tiểu Thiên, Tường Vy, Thọ là nó liền bám dính lấy tôi như sam, làm tôi mấy phen nổi da người. Mà nhóc dạo này biểu hiện cũng kỳ kỳ, vừa thấy tôi là nhóc nhú mày quay mặt đi không thèm nhìn. Lúc trước dù giận tôi đến đâu nhóc cũng không hề làm vậy, đã mấy ngày không nói chuyện với nhóc, nhớ quá. Không thể để chuyện này tiếp diễn, tôi móc chiếc Samsung ra, bấm vào một hàng số.

-Alô, Jonh hả ? Ủ, là anh Phong đây. Em định chừng nào đón vợ về ? Sao, nó không chịu bắt máy à ? Sao em khờ quá vậy, cãi nhau bao nhiêu lần mà chưa có kinh nghiệm dụ ngọt vợ ? Đừng khóc, để anh chỉ em cách này. Em về Việt Nam ngay, mua thật nhiều bông hồng trắng xếp thành hình trái tim. Ủ, phải là hồng trắng mới được. Rồi em đứng vào giữa, đốt nến lên hát bài trái tim nhiều ngăn. Chờ nó ra thì em quỳ xuống đưa nó mười một bông hồng đỏ, ngụ ý anh mãi yêu em. Bảo đảm nó gục như chuối liền, anh mày xem chiêu này trong phim Hàn Quốc hoài hà. Cứ tin anh, mà em nhớ làm vào buổi tối cho có hiệu quả. Thế nhé, chúc chú mày thành công !

Tôi cúp máy nở nụ cười ma quái, tất cả đã tiến hành thuận lợi. Cuộc sống thiên đường sắp quay về với tôi. Hôm sau, trời còn sớm tinh mơ chuông cửa đã réo ầm ĩ. Tôi mắt nhắm mắt mở bò ra mở cửa, thằng em yêu quái đứng đó toe toét cười nhìn tôi. Tôi lầu bàu hỏi.

-Làm quái gì tới sớm vậy...

Tôi chưa kịp nói hết câu thì bị nó chồm lên hôn, vì không phòng bị nên tôi đứng phỗng ra để mặc nó cướp đi mấy chục nụ hôn. Đến khi tôi cảm thấy mỡ mình sắp sưng như mỡ vịt thì nó mới chịu buông tôi ra. Tôi quệt môi khó chịu hỏi nó.

9. Chương 9

Típ típ.....

-Làm cái khỉ gì vậy hả !?

-Thì nọ hôn chào buổi sáng !

-Có chào thì một cái là đủ rồi, bộ muốn anh nghẹt thở mà chết à !?

-Vậy mới không đụng hàng, thôi anh theo em lên xe nhanh lên. Ba mới ở Los Angerles về, muốn gặp anh em mình ngay !

Nó không để tôi ừ hử câu nào đã sai tài xế tổng tôi vào xe cùng bộ áo ngủ, John phải hiền dữ lắm mới chịu nổi cái tính độc đoán của thằng em yêu quái này. Làm tôi nhớ lại kỷ ức đau khổ xa xưa. Số là khi tôi lên bảy tuổi, nó sáu tuổi, chỉ vì cá cược với lũ bạn mà nó nở lòng nào cướp đi nọ hôn đầu đời của tôi. Chưa hết, sau đó nó còn tiếp tục cướp đi nọ hôn thứ hai, ba, tư, nhiều đến nỗi tôi không nhớ hết. Kể từ đó, tâm hồn trong trắng ngây thơ của tôi đã bị nó nhuộm màu đen cá mực. Chết, tôi quên nói với nhóc tôi phải đi cả ngày, lúc về chắc nhóc xé xác tôi ra mất thôi. Sao số tôi khổ thế này. Ba tôi cũng thiệt kỳ lạ, mấy đứa con ở thành phố Hồ Chí Minh thì ở về đây mà ở. Đàng này ở chơi nổi, qua Hà Nội ở rồi bắt tôi lột thân tàn bay tới gặp, nếu không có thằng em họ tổng thì còn lâu tôi mới tới thăm. Khi tôi về đến nhà đã 5 giờ sáng, lúc này tôi chỉ muốn đi ngủ cho khỏe, Nhưng nhóc đã ngồi chờ tôi, nhìn về mặt hầm hầm của nhóc, cơn buồn ngủ của tôi rũ nhau chạy trốn hết trơn. Nhóc đứng dậy hai tay chống nạnh, quắc mắt hỏi

-Giờ này mới lột về à, sao không đi luôn đi !!!

Đúng là nhóc đang giận mà, tôi cười cầu tài nhìn nhóc

-Anh...bạn chút chuyện nửa đêm thì kẹt xe không về được !

-Tôi biết, anh bạn du hý với người ta thì sao còn nhớ đường về được !

Có vẻ như gương mặt đẹp trai không giúp tôi làm nhóc nguôi giận, tôi đánh trống lảng bằng cách kêu ăn cơm,lại gần mới thấy đồ ăn đã thiu từ đời nào.Đành bắt qua chuyện khác,tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa ăn đồng này chắc tôi đặt vé trong bệnh viện quá. Lúc này chỉ còn cách đứng im cho nhóc bằm xả. Mà sao nhóc hôm nay hành động quá kỳ lạ, còn gán ghép tôi với thằng em nữa chứ. Tôi muốn đính chính nhưng nhóc không cho tôi nói chen vào, tôi bắt đầu cảm thấy bức bối vì đang mệt. Đúng lúc đó nhóc nói một câu châm dầu vào lửa.

-Tôi biết mà, anh muốn quen tôi và cả Duy Linh, may mà tôi có mắt mới không chịu quen anh. Anh đúng là đồ sở Khanh !!!

-Tiểu Thiên, em có sĩ nhục, mắng chửi anh như thế nào cũng được. Nhưng anh cấm em không được nhục mạ tình cảm của anh dành cho em. Anh không cho phép em nghi ngờ tình cảm của anh !!!

Nói xong tôi mới giật mình, tôi vừa tát nhóc một bạt tai. Tại sao tôi lại tởm tợ đến thế, dù có tức giận đến đâu tôi cũng không được phép đánh nhóc chứ. Tôi là một thằng tồi, là thằng khốn nhất thế giới này, tôi không đáng là đàn ông mà. Tôi liên tục chửi mắng mình thậm tệ, đến khi nghe tiếng cánh cửa đóng sầm tôi mới giật mình tỉnh ra. Nhóc chạy khỏi nhà trong lúc không bình tĩnh thế này thật nguy hiểm, không chần chờ một giây nào, tôi lao vội theo nhóc. Nhưng nhóc đã mất hút, tôi cuống cuống chạy đi tìm gần như khắp thành phố này mà vẫn không thấy nhóc đâu. Vì mãi lo cho nhóc nên tôi không hay biết, có hai cặp mắt gian tà đang theo từng bước chân tôi. Lúc sắp tuyệt vọng thì tôi thấy bên kia đường tụ tập một đám đông, nghe nói là đánh ghen gì đấy. Tò mò tôi chen chân vào xem thử. Ừa, sao nhóc đứng ở đó. Tìm được nhóc tôi mừng rơn, xem ra nhóc đã trở lại bình thường. Tôi chạy tới bên nhóc thì nghe loáng thoáng hình như nhóc đang nhắc đến tôi.

-Chuyện gì mà có tôi vậy ?

Nhóc giật mình nhảy sang bên cạnh, nhờ vậy tôi mới thấy thằng em cùng John đang quỳ ôm nhau như đôi uyên ương bị chia rẽ. Mùi mẫn y hết phim bộ Đài Loan, mà sao hai đứa nó ở đây nhỉ. Sáng nay thằng em nói bận việc đừng gọi cho nó mà, sao giờ lại ở đây cùng John. Tôi ngược lên thì tấm bảng 'Hotel Kim Hoàng' đập vào mắt tôi cái bốp, thì ra hai người đã làm lành với nhau đây mà. Đỡ quá.

-Ừa, hai đứa làm hoà rồi hả ? Chúc mừng nhé !

-Nhờ ơn anh hai cả !

Đến giờ phút này thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm được, thế là đã có John thay thế tôi cho em trai yêu quái hành hạ rồi. Chắc thằng em tôi sinh lộn chỗ, nó phải là hoàng tử hành tinh hành hạ mới đúng. Tôi hý hửng chạy lại chỗ thằng em hỏi nhỏ.

-Sao hai đứa không 'làm việc' ở nhà, chạy tới hotel chi cho tốn tiền !

-Bọn em muốn thử cảm giác mới í mà !

-À, ra thế !

Anh em tôi cười gian, tội nghiệp John, nó ngây thơ nên đổ cả mặt ngó lơ chỗ khác. Nhóc rụt rè tới xin lỗi hai đứa nó, kỳ vậy ta. Nhóc đã làm gì mà phải xin lỗi, tôi quay sang hỏi thằng em thì nó chỉ cười mỉm. Nụ cười hoàng tử bóng tối của nó đủ để tôi hiểu, biết khôn thì đừng hỏi. Lúc này tôi chợt nhớ ra là chưa làm lành với nhóc, thế nên tôi chạy lại chỗ nhóc đang đứng với hai người bạn. Nhóc nhìn thấy tôi thì mặt mày đỏ bừng chạy vụt đi. Gì vậy trời, hành động kỳ quái mà cũng lây lan được à.

Trời trong xanh, có một gã khờ không hay biết tình yêu đang đến.

Hihi.....

HIHIHEHE

Bãi biển trong xanh thơ mộng, bờ cát trắng lấp lánh ánh nắng, sóng vỗ dịu êm. Đứng trước khung cảnh thơ mộng này, ai mà không muốn nhảy ùm xuống biển, ngâm mình trong làn nước mát lạnh. Nhưng tôi thì khác, hiện giờ trong lòng tôi đang nổi cơn bão giạt trên cấp tám. Tại sao ư? Sự việc phải lùi lại bốn ngày trước.

Hôm đó cả nhóm ngồi ở quán cà phê, cùng bàn về kế hoạch đi chơi tuần lễ vàng. Không hiểu sao lại có hấn, Duy Linh. John cùng tham gia. Chắc là nhờ Tường Vy và thằng Thọ mời, tụi nó đúng là rảnh quá mà. Tôi bực bội uống hết ba ly sinh tố dâu, ăn sạch sáu cốc kem và kêu thêm năm ly bơ say nữa. Cả bọn nhìn chăm chăm vào tôi như nhìn sinh vật lạ, tôi liếc họ thì cả bọn mới ngó chỗ khác, bắt đầu bàn kế hoạch.

-Tuần sau được nghỉ chúng ta đi biển chơi đi !

Nhỏ Tường Vy đề xuất ý kiến, nhưng thằng Thọ lập tức bác bỏ ngay.

-Không được ! Mùa này mà đi biển tới đó đông người chưa chắc tắm được, chỉ ngồi phơi nắng à. Hay ta leo núi thì hơn !

-Leo núi vừa mệt vừa chẳng được ích gì, có gì mà hay !

-Tới biển thì bổ ích lắm chắc !

-Thì giúp...phơi đen da hơn !

Nhỏ Tường Vy bắt đầu đuối lý, thằng Thọ thừa dịp cơ hội ngàn năm có một, nó đập con này xuống hố luôn. Nó chề cặp môi dày nói.

-Vậy mà cũng nói, tưởng có ý gì hay lắm chứ !

Nhỏ này bắt đầu nóng máu, gì chứ quê là khó huề lắm nha. Nhỏ sùng me đứng bật dậy, xắn tay áo chuẩn bị bực thằng Thọ. Thằng này đánh hơi thấy nguy hiểm vội la làng.

-Nè nè, quân tử động khẩu chứ không động thủ à nha !

-Tao cóc phải quân tử vậy ưynch mày được rồi hen !?

-Ồ thì bà là nữ hiệp, làm ơn tha cho phận hèn mọn này làm phước !

-Thôi thôi, hai đứa đừng cãi nhau nữa. Ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, cứ kiểu này thì biết bao giờ mới bàn xong chuyện !

Hấn đứng lên hoà giải, thiệt là làm mất hứng. Tôi đang chờ có phim vui để xem vậy mà bị hấn phá hỏng rồi. Hai đứa ngồi xuống, nhỏ vẫn còn gườm gườm nhìn Thọ. Làm thằng này sợ quá phải chạy tới ngồi cạnh hấn cho an toàn. Bầu không khí im lặng bao trùm, ai cũng đang bận suy nghĩ nên đi đâu. Chỉ có tôi là

rảnh rồi ngồi ngắm mây bay, đám mây hình chuối bay qua làm tôi thấy thèm. Tôi liền kêu ba ly kem chuối ngồi ăn. Được một lúc thì John lên tiếng phá tan bầu không khí âm u.

-Anh Phong có một bờ biển riêng ở Nha Trang, hay là chúng ta tới đó đi !

-Phải rồi, anh quên mất là mình có bãi biển riêng !

-Oa, ông xã yêu giỏi quá, quay mặt qua để em thưởng cái nào !

Nói là làm Linh hôn lia lịa vào mặt John, ác cái thiếu gì chỗ nó không hôn toàn lựa chỗ thằng này mà hôn. Thằng Thọ, nhỏ Tường Vy lấy hai tay che mặt lại. Tụi này làm quá, tưởng tôi không biết trong óc tụi nó toàn cục sạn bụi chà bá à. Hai đứa nó che mặt làm cảnh vậy thôi chứ kẻ các ngón tay tụi nó còn bụi hơn cái mặt nữa là. Quay sang đối diện, tôi thấy hấn nhìn cặp John Linh đắm sờ đuối. Tên này chắc cũng ham hố lắm rồi. Thế đấy, ở cùng đám người đầu óc sáng như đêm ba mươi, tôi còn giữ được tâm hồn trong trắng đã là kỳ tích hiếm có lắm rồi. Chờ cặp John Linh tình cảm xong, nhỏ Tường Vy lau máu mũi đứng lên đưa ra quyết định cuối cùng.

-Rồi, vậy là thứ sáu tuần sau ta sẽ xuất phát đến Nha Trang yêu dấu. Có ai ý kiến gì không ?

-Ai đi thì đi, tao ở nhà ngủ !

Tôi uể oải giơ tay phát biểu, thật ra tôi có một bí mật được giấu kín suốt mười năm nay. Tôi không biết bơi. Nói ra thật xấu hổ, tôi mà lội xuống nước là y như con vịt chết chìm. Sau kinh nghiệm đau thương suýt chết đuối hồi tiểu học, tôi thề không bao giờ bước chân vào nơi có nước quá đầu gối. Giờ còn đi chung với đám bạn yêu quái này, chắc tôi không còn mạng mà trở về học tiếp. Tôi vừa nói xong cả đám quay lại nhìn tôi. Hấn giương cặp mắt van nài lông la lông lánh nhìn tôi, tim tôi chột đập mạnh. Nhưng nghĩ đến tính mạng còm của mình, nên tôi lạnh lùng quay mặt sang chỗ khác. Nhỏ Tường Vy nhếch mép cười nhìn tôi, sao tôi thấy nụ cười này quen quen, hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải.

-Mày nghĩ tụi tao sẽ để mày ở nhà sao, tiểu Thiên yêu quý ?

-Đã nói là tao không đi, cùng lắm là bữa đó tao trốn nhà đi là xong !!!

Tuy thấy sợ nhưng tôi vẫn nói cứng. Đến phiên thằng Thọ nhìn tôi, nó vuốt cái cằm không râu chắc lưỡi nói.

-Chắc chắc, tụi quá tiểu Thiên. Mày quên tao là ai rồi à, cả cái Sài Gòn này là lãnh địa của tao. Chỉ cần mày bước một chân ra khỏi cửa là tao biết mày ở đâu ngay, mày nhắm trốn được bao xa ?

Vậy là xong, cuộc sống của tôi đã được quyết định bởi đám ác nhân này, thôi đành nhắm mắt đưa chân. Trang đời tôi thế là khép lại mùa thu hai mươi tuổi. Sáng ngày đi biển cả đám lôi tôi ra sân bay trong tình trạng mơ màng. Đến khi tỉnh ngủ thì trước mặt tôi là bãi biển trong xanh, nắng vàng lấp lánh, lòng người kéo mây đen. Thấy tôi ngồi bơ vơ giữa trời nắng nóng, Linh chạy tới hỏi han.

-Sao không ra bơi mà ngồi đây ? Định phơi đen da à ?

Tôi ngược cặp mắt mệt mỏi lên nhìn nó, xong nhìn xuống cát trắng. Lại ngược lên nhìn nó, mắt tôi rưng rưng lệ. Linh lo lắng hỏi tôi.

-Sao vậy, có chuyện gì khó nói lắm sao ?

-Tôi nói ra Linh hứa không cười nhé !?

-Tôi hứa, tiểu Thiên cứ nói đi !

-Tôi...

-Nói lớn chút !

-Tôi không biết bơi !

-Hả, nói lại coi !?

-Tôi không biết bơi !!!

-Cái...! Phụt, ha ha ha . Ra không biết bơi nên không dám đi biển. Há há há há...!!

Linh cười lăn trên cát xuống dưới biển rồi lại lăn lên cười tiếp. Tôi đỏ bừng mặt trách móc.

-Đã hứa là không cười rồi mà !

-Xin...xin lỗi. Tại không nhận được nên...!

Linh run giọng nói cố nén cơn cười, kết quả là thất bại và nó ôm bụng cười tiếp. Sau khi chỉnh lại quai hàm sai mấy lần vì cười, nó nghiêm chỉnh nói với tôi.

-Đã tới đây rồi thì phải vui vẻ chơi, để Linh chỉ tiểu Thiên bơi cho !

-Nhưng tôi sợ lắm !

-Yên tâm, tôi có bằng cấp dạy bơi quốc tế, bảo đảm một lúc thôi tiểu Thiên sẽ biết bơi ngay !

Không chờ tôi mở miệng từ chối, Linh đẩy tôi ngã nhào xuống biển. Tôi quơ quào tay chân loạn xạ, còn đầu thì bị Linh nhấn xuống nước.

-Hai tay duỗi thẳng ra, co chân lại, đạp đi. Đúng rồi, cứ thế...!

Sau một lúc tôi dần dần đã biết bơi, nhưng nếu mọi chuyện đều suôn sẻ tốt đẹp thì đâu còn là đời nữa. Một tai nạn khủng khiếp đã xảy ra, ngay lúc thẳng Thọ la lên.

-Hê, Linh. Ăn dưa hấu không ?

-Ăn chứ !!!

Linh giơ tay trả lời Thọ mà quên mất tôi đang bầu vùi vào nó như phao cứu sinh, vừa lúc đó một cơn sóng lớn từ sau lưng tôi ập đến. Kết quả tất yếu là tôi bị đẩy ra xa khỏi Linh, và sắp chết chìm. Tôi kêu la cứu cứu mà hai thằng vô dụng đó chỉ đứng im như tượng, chắc tại quá kinh ngạc nên tụi nó chết sững. Tôi đành tự lực cánh sinh, hai tay tôi quạt nước cật lực. Chân tôi đạp đạp, xui xẻo là đúng lúc đó chân tôi lại bị chuột rút. Tôi từ từ chìm xuống biển, vậy là tôi phải đi bán muối thiệt rồi sao. Trong lúc sắp mất ý thức, tôi cảm thấy như có vòng tay ai đó đang ôm lấy thân người dần lả đi của tôi. Vậy là tôi chưa chết sao. Cái nóng của nắng càng khẳng định tôi vẫn còn sống. Tôi cảm thấy muốn nôn nên giơ tay định tìm cái gì đó để đựng, chợt một tiếng bộp làm tôi giật mình nôn hết ra ngoài. Tay tôi cảm thấy hơi đau, tôi tức tối mở mắt ra xem cái gì làm tôi đau điếng. Từ từ mở mắt ra như nàng công chúa ngủ trong rừng, tiếc rằng trước mặt tôi không phải bạch mã hoàng tử mà là. Hắn với gương mặt đầy chất nước lúc này tôi ói ra và cái mỗ đầy máu, chắc lúc này tay tôi đã đập trúng hắn. Tôi giật mình ngồi bật dậy, trán va vào mũi hắn một cú đau điếng. Mũi hắn không sao, còn trán tôi thì u một cục. Tôi nắm áo hắn hỏi.

10. Chương 10

-Anh mới này định làm gì vậy !?

-Tôi khổ sở lắm em từ dưới biển lên, ít ra cũng phải nói cảm ơn tôi một câu chứ !

Hắn vừa nói gì, hắn đã cứu tôi à. Tôi quay sang đám bạn dò hỏi bằng ánh mắt thì nhận lại một cái gật đầu xác nhận. Nhỏ Tường Vy còn thông thêm một câu

-Phải chi mày tỉnh dậy trễ thêm năm giây là có màn hô hấp nhân tạo lãng mạn rồi. Tiếc quá đi !

Nhỏ vừa nói gì. Đúng là lúc tôi mở mắt ra thì thấy mặt hắn ở sát mặt tôi, nếu tôi tỉnh dậy trễ thêm chút nữa thì. Tôi đỏ mặt không dám nghĩ tiếp, mà tôi cứ thấy tiêng tiếc sao đó. Tôi chạy vụt vào biệt thự trước khi mặt tôi đỏ đến mức cà chua chín còn phải cúi đầu chịu thua. Bỏ lại gương mặt ngơ ngác của hắn, bỏ lại tiếng cười khúc khích của lũ bạn.

Mùa hè, mùa của những trái tim đập trật một nhịp.

Hiện giờ tiểu Thiên tôi đang rất bực mình và mệt mỏi, tất cả chỉ tại hôm tắm biển đó mà giờ tôi phải nằm liệt giường vì sốt. Người đầy mồ hôi, nghẹt mũi không thở được, trên mặt tôi hiện rõ chữ 'đến gần là chết chắc'. Tôi đã muốn ngủ cho yên thân rồi mà có được đâu, đang mơ màng sắp ngủ thì tôi giật mình tỉnh dậy

bởi tiếng la hét. Ngồi dậy với cái đầu nhức như búa bổ, tôi chống tay men theo bờ tường đi xuống. Người nào dám quấy rầy giấc ngủ của tiểu Thiên này chắc đã chán sống rồi.

-Không! Con không về đâu !!!

-Anh định ở lì nhà người ta đến bao giờ hả !? Mau theo tôi về !!!

- Con sẽ ở lại đây, mẹ muốn thì về một mình đi !

-Nói nhẹ không nghe. Tất cả bắt nó cho ta !!!

-Dạ, bà chủ !

Một đám người mặc đồ đen xúm lại kéo hần đi, hần vừa la hét vừa nắm chặt ghế sofa không chịu buông. Đến nước này tôi không thể đứng yên nhìn hần phá hỏng chiếc ghế yêu thích của tôi được, và tôi muốn giải quyết nhanh chuyện này để sớm được đi ngủ. Tôi bước từng bước nặng nhọc xuống từng bậc thang, đến trước mặt người phụ nữ phục sức sang trọng mang đầy vẻ áp đảo người khác. Tôi mệt nhọc nói.

-Xin hỏi, bác là mẹ của Trịnh Uy Phong ?

-Còn cậu là...?

-Cháu là con của chủ nhà này !

-Con trai tôi đã làm phiền cậu nhiều !

-Không có gì đâu bác. Giờ anh Phong đang kích động, hay bữa khác bác hãy đến thuyết phục anh ta !

-Chuyện nhà tôi không cần cậu xen vào, hôm nay tôi quyết bắt nó về nhà !

Tôi bức lắm rồi nha, tôi nói chuyện đằng hoàng mà người ta trả lời tôi kiểu đó à. Mệt lắm rồi, giờ chỉ muốn ngủ, không muốn nói nhiều nữa. Tôi nhìn thẳng vào mặt bà ta, nói rõ từng chữ.

-Bây giờ mời bác ra khỏi nhà cháu ngay, nếu không cháu phải nhờ cảnh sát giúp đỡ !

-Cậu dám !?

Bà ta trừng mắt nhìn tôi, tôi lấy điện thoại ra như chứng minh tôi dám làm. Bà ta sa sầm nét mặt, nghiêng rằng sai đám bảo vệ đi ra xe. Trước khi đi bà ta còn buông một câu đe dọa.

-Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu !

-Không tiến !

Tôi đóng sầm cửa lại, cuối cùng cũng được ngủ rồi. Nhưng tôi vừa vào nhà thì thấy đang ngồi co ro sau ghế sofa, không lẽ hần lớn rồi mà còn sợ mẹ à. Mà cũng phải, mẹ hần nhìn thật đáng sợ mà. Thấy hần cũng tội nghiệp, nên tôi lại gần hần xoa đầu như cún con.

-Này, anh sao rồi ? Bà ta đã đi rồi đó !

-Tiểu thiên !

Hần ôm chầm lấy tôi như thấy phao cứu sinh, vai hần đang run lên. Thật ra hần đã gặp chuyện gì chứ. Tôi không thể nào tưởng tượng nổi, có ngày kẻ cao ngạo như hần lại sợ một điều gì đó. Bị hần ôm tôi cũng thấy hơi kỳ kỳ, nhưng không nổi đấy hần ra nên đành chịu trận. Hần bắt đầu kể lể tâm sự.

-Mẹ anh là người độc đoán, từ nhỏ bà đã huấn luyện anh thành người kế thừa rất nghiêm khắc. Mỗi lần anh mắc lỗi bà không bao giờ đánh mắng anh, bà chỉ trút giận lên thứ anh yêu quý, dù đó là người hay vật. Tuổi thơ của anh không được vui chơi như những đứa trẻ bình thường khác, thế giới của anh chỉ có những con số và người lớn vây quanh. Nhiều lúc anh không muốn làm con rồi ẹ nữa, nhưng anh lại sợ bà sẽ cướp đi người anh yêu quý. Anh không dám chống lại bà, rồi trong lúc hoang mang đó anh đã gặp được em. Em đã cho anh biết thế nào là cảm giác ấm áp của gia đình !

Hần nói liên hồi không nghỉ lấy hơi, tôi nghe câu được câu mất. Nói chung là hần có tuổi thơ đáng thương, không rộng óc như mấy tên công tử khác. Mà người càng giàu thì càng có nhiều rắc rối, tự nhiên tôi thấy thương hại hần. Gia đình tôi chỉ thuộc trung lưu nhưng luôn yêu quý, quan tâm lẫn nhau. Dù sự quan tâm

đó có chút thái quá. Sau một hồi kể lể hai tiếng đồng hồ . Bỏ mặc tôi với cái chân tê cứng, hấn cứ lẩn quay ra ngủ, gối đầu trên đùi tôi. Sao có chuyện ngược đời vậy nè, tôi là người bệnh mà, có gì tôi phải chăm sóc cho hấn chớ. Mà thôi để yên như vậy cũng hay hay.

Hôm sau tôi vẫn ở nhà vì còn mệt, phải nói gây lười hấn mới chịu đi học. Hấn vừa đi là tôi phóng lên phòng ngủ tiếp. Trời sụp tối, khi tôi tỉnh dậy đã 9 giờ tối. Bước xuống nhà, tất cả vẫn tối thui, hấn còn chưa về sao. Đã quen việc hấn về trễ nên tôi không lo lắng lắm. Nhưng trưa hôm sau hấn vẫn không về, tôi không gọi điện cho hấn được, lòng tôi nóng như lửa đốt.

-Dám đi nguyên đêm mà không nói tiếng nào, Trịnh Uy Phong. Anh về thì biết tay tôi !!!

Lần này tôi không cầm chảo nữa mà chơi luôn cái mâm, thời gian càng trôi qua cơn giận trong tôi càng giảm. Thay vào đó là nỗi lo lắng ngày càng tăng cao, tôi gọi cho Thọ nhờ nó xem giùm hấn có ở trường không.

-Hôm qua tan học tao có thấy anh Phong đi về, còn hôm nay thì không thấy. Có chuyện gì xảy ra à ?

Tôi cúp máy ngang, vậy là hấn không ở trường. Có nghĩa là hấn mất tích gần một ngày, khắp người tôi run rẩy bởi ý nghĩ hấn bị mất tích. Tôi run run tay bấm số phone của Duy Linh, tiếng chuông càng kéo dài càng làm tôi thêm lo sợ.

-Alô ?

-Linh, là tiểu Thiên đây !

-Tiểu Thiên à, có chuyện gì sao ?

-Linh có biết Phong ở đâu không ?

-Anh hai ở chung với Thiên mà, Thiên phải là người biết rõ nhất chứ ?

-Phong...từ sáng hôm qua đi học rồi không thấy trở về nữa !

-Thiên nói sao !?

-Thiên giờ lo lắm, lỡ Phong gặp chuyện gì...!

-Thiên bình tĩnh đã ! Giờ Linh sẽ đi điều tra việc này, Thiên cứ ở nhà chờ tin. Nhớ đừng đi đâu !

-Nhưng Thiên cũng muốn cùng tìm...!!

Duy Linh đã cúp máy ngang, tôi bồn chồn cứ đi lại trong nhà không ngồi yên một chỗ được. Đến chiều khi nắng tắt thì chuông cửa reo vang, tôi lật đật chạy ra mở cửa. Dù tôi biết là không thể nhưng vẫn mong người đứng ở cửa là hấn, và tôi phải một phen thất vọng. Đứng ở cửa không phải là dáng người cao lớn của hấn mà là Tường Vy, Thọ, Duy Linh, John. Sau khi mọi người ngồi vào ghế với cốc nước trên tay, tôi mới nhen ra thắc mắc.

-Sao Tường Vy và Thọ cũng đến đây !?

-Phải nhờ Thọ giúp một tay mới nắm chính xác thông tin được, mà nhờ Thọ thì tất nhiên Tường Vy phải biết !

-Theo điều tra thì anh Phong bị bắt về nhà, một tháng sau sẽ làm lễ đính hôn với con gái đại tư sản họ Lâm !

-Vậy chúng ta phải làm sao cứu Phong ? Không lẽ để mặc mọi chuyện xảy ra sao !?

-Trên đường tới đây tôi đã nghĩ kỹ rồi, trước tiên chúng ta phải có tấm thiệp mời của bữa tiệc !

-Phần này để tớ lo cho !_Tường Vy lên tiếng

-Tốt, chúng ta chỉ cần trà trộn vào khách mới là xong ! Thọ với John lo thu thập thêm tin tức, còn tôi sẽ về nhà xem tình hình ra sao !

-Vậy còn tôi sẽ làm gì ?

Tôi vừa nói xong thì cả đám quay lại, Thọ, Tường Vy, Duy Linh nhìn tôi cười gian. Nhìn nụ cười đó tôi chợt nhớ đến hân, thế nên tôi quên mất phòng bị ba con ác quỷ này.

-À phải, tiểu Thiên sẽ làm gì nhỉ. Hôm trước mẹ tôi đến nhà, chắc bà đã thấy mặt tiểu Thiên rồi ha ?

-Ừ, mà còn là ấn tượng sâu sắc nữa !

Tôi thành thật trả lời, ba con quỷ kia càng cười toét miệng rộng hơn. Sao tôi thấy sờ sờ., thằng Thọ chép miệng nói.

-Mày bị biết mặt rồi, tao sợ cả bọn chưa tới cổng thì đã bị đá ra ngoài rồi !

-Vậy giờ làm sao !?

-Chỉ có một cách...!

-Cách gì ?

-Mày phải cải trang !

Tôi nhìn ba đứa nó dò xét, hình như tụi nó đang cười thân thiện mà sao tôi thấy có mùi lừa ở đây vậy ta. Tôi nghĩ tốt hơn là đừng dính tới tụi này kéo nguy hiểm tính mạng.

11. Chương 11

-Thôi, tao ở nhà chờ tin !

-Đâu có được tiểu Thiên ! Chúng ta là một nhóm mà, sao nỡ để tiểu Thiên ở nhà một mình cô đơn chứ !

Nhỏ Tường Vy ngọt ngào nói, thà tụi nó bỏ tôi lại một mình còn tốt hơn. Giờ tôi đã lọt vào bẫy của tụi nó rồi, có kháng cự cũng chỉ mất thời gian mà thôi. Thở dài, tôi nói.

-Tuỳ mọi người vậy !

-Hoan hô !

Đám ác nhân reo hò đầy khoái trá, tại tôi ngu tự chui đầu vào bẫy thôi, mà tôi quên hỏi một chuyện quan trọng. Tôi nín áo John lại trước khi cậu ta theo đám kia đi mất.

-Mà hôm đó tôi phải cải trang thành gì !?

-Cái này...!

-Bí mật, tới hôm đó tiểu Thiên sẽ biết !

Linh bay tới bịt mồm John lại, xong tất cả kéo nhau ra về. Lại còn bày trò bí mật nữa chứ, đúng là rảnh quá mà. Tôi lắc đầu đóng cửa lại, khoanh khắc cánh cửa khép lại ngăn cách với thế giới bên ngoài, tôi chợt thấy ngôi nhà sao trống rỗng cô đơn quá. Sao thế nhỉ, chỉ là thiếu đi hân thôi mà, chỉ là tôi trở lại cuộc sống trước đây thôi, một mình. Tất cả chỉ trở lại như cũ nhưng tại sao tôi thấy nó không giống như trước đây nữa. Chỉ là vắng hân thôi, mà sao tất cả như đổi khác. Tôi đối với Phong là gì. Tình cảm đó không như tôi đối với ba,mẹ, hay Thọ, Tường Vy và những người khác. Nó quá phức tạp để tôi có thể định nghĩa rõ ràng, cảm giác vừa có chút khó chịu nhưng không muốn rời ra. Đôi lúc vì hân mà rơi lệ, có hân ở bên cảm giác an toàn như được che chở. Đây là cảm giác gì, tôi thật sự không hiểu. Tôi quay lên lầu vào phòng định ngủ, nhưng không hiểu sao tôi lại mở cửa phòng của hân. Úp mặt vào tấm dra, chiếc giường có mùi của hân. Mi mắt tôi bắt đầu sụp xuống, mấy ngày nay có nhiều chuyện xảy ra khiến tôi thấy mệt mỏi. Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, giấc mơ có hân.

Sáng sớm tôi bị đánh thức bởi ánh nắng hắt qua khung cửa sổ, tôi vươn vai ngồi dậy. Sau một đêm ngủ, tôi cảm thấy tỉnh táo hân ra. Bước xuống lầu, tôi lên tiếng như thường lệ.

-Phong, hôm nay anh muốn ăn gì ?

Ngay lập tức tôi thấy mình thật ngớ ngẩn, hân có ở đây đâu mà tôi hỏi. Nhìn vào chiếc ghế hân thường ngồi giờ đây chỉ là một khoảng không, tôi cảm thấy hụt hẫng trong lòng.

-Trịnh Uy Phong, đồ đáng ghét. Mau trở về đi !!!

Và tôi bật khóc, lại nữa rồi. Chỉ cần việc gì liên quan đến hắn là tôi dễ nổi giận, mau nước mắt. Hắn là ai mà dám thay đổi con người tiểu Thiên này chỉ trong một thời gian ngắn chứ. Tôi cứ tưởng khóc ra lòng sẽ nhẹ bớt nhưng tại sao càng khóc tôi càng cảm thấy trống rỗng. Chỉ thiếu đi một người mà sao thế giới nhỏ bé của tôi trở nên lạnh lẽo, im lặng đến tĩnh mịch. Từ ngày hắn đi, tôi không có đêm nào ngủ được ngon giấc. Cứ hay giật mình vào nửa đêm vì tưởng tiếng mở cửa hắn trở về. Chỉ sau vài tuần mà tôi tiêu tụy đến nỗi Tường Vy phải thốt lên.

-Tiểu Thiên, mày dạo này làm sao vậy ? Tao thấy tinh thần mày không được ổn định lắm !

-Tao vẫn bình thường mà, có làm sao đâu !

Tôi mỉm cười yếu ớt nói với nhỏ, quả thật cơ thể tôi rất mệt mỏi. Nhưng không hiểu sao đầu óc tôi tỉnh táo lạ thường, không hề buồn ngủ. Thọ lo lắng nhìn tôi, nhỏ Tường Vy áp hai tay lên mặt tôi. Ngắm tôi một lúc rồi nhỏ phán.

-Mày chạy vô nhà tắm soi gương đi, mắt thì thâm quầng, mặt thì hốc hác. Cái bản mặt mày bây giờ ai yếu tim mà nhìn là khỏi tốn tiền mua phim ma về coi, đứng tim đứt bóng luôn ! Mày đang tự hành hạ sức khỏe của mày đó, có biết không hả !?

-Mày nói quá rồi đó !

-Tiểu Thiên, Tường Vy nói đúng đó. Mày tiêu tụy quá, nếu có gì thì hãy nói ra với bọn tao, đừng giữ trong lòng cho sinh bệnh. Chẳng lẽ tụi tao không đáng để mày tâm sự sao !?

-Hai đứa mày đừng nói vậy, tao xem tụi mày là người bạn tao tin tưởng nhất !

-Vậy hãy nói cho tụi tao biết tại sao mày bị mất ngủ hả !?

-Không phải tao không muốn ngủ, chỉ là tao không ngủ được. Tao sợ bất thành linh Phong về tao sẽ không hay biết !

Tường Vy nhìn tôi sững sờ, gương mặt nhỏ lộ vẻ đau lòng. Nhỏ úp mặt vào vai áo Thọ, khắp người run rẩy như cổ kìm nén tiếng khóc. Thằng Thọ cũng nhăn mặt lại như cổ ngăn cảm xúc, tôi nhìn mà cảm động về tình bạn tốt đẹp của hai đứa nó dành cho tôi. Hoá ra trước đây tôi đã trách lầm tụi nó, đúng là hoạn nạn mới biết chân tình. Rồi người nhỏ ngày càng run dữ dội, mặt thằng Thọ cũng nhăn lại như bị táo bón. Cuối cùng khi đã đến mức cực hạn, một tràng cười như pháo nổ vang khắp căn tin.

-Ha ha ha ha !!!

-Há há há há !!!

Hai đứa nó cười như điên làm mọi người quay lại nhìn chúng tôi, hình như nghĩ bọn tôi chắc trốn từ bệnh viện nào đó ra. Tôi xấu hổ kéo hai đứa nó ngồi xuống, chờ hai đứa dứt cơn cười tôi mới nhăn nhó hỏi.

-Tụi mày cười gì mà như điên thế hả !?

-Phụt...!

-Thôi nha ! Nói chuyện đàng hoàng, không được cười nữa !!!

Thấy hai đứa nó lại sắp cười tôi liền lên tiếng chặn họng trước, nhỏ Tường Vy quệt nước mắt nói với tôi.

-Tao không ngờ mày gốc đến vậy !

-Có gốc cũng phải chờ cho người khác một ít chứ, sao mày tham ôm trọn gói luôn vậy !?

-Đủ rồi nha ! Tự nhiên tụi mày chửi tao gốc là sao hả !

-Mày không hiểu thiệt hay là giả vờ hả !?

Thằng Thọ lộ vẻ bức mình, tôi gương cặp mắt tỏ ngậy thơ đáng yêu nhìn nó nói.

-Tao mà biết thì hỏi tụi mày làm gì, để bị chửi là ngu chớ !

-Tình trạng của mày hiện giờ là đang tương tự anh Phong đó !

-Ha ha ha! Mày đủ rồi nha Tường Vy. Giờ này mà mày còn có tâm trạng nhắc đến chuyện nhảm nhí đó hả !!!

-Ngu !!!

-Ui da !!!

Nhỏ cú tôi một cú muốn lũng sọ dừ, con này mạnh như rô-bô, nó mà mạnh tay thêm chút nữa chắc tôi sớm được thăng thiên rồi. Tôi xoa chỗ bị đánh giờ đã mọc lên trái cóc, nhăn mặt hỏi

-Mày điên rồi hả, tự dưng đánh tao !?

-Tao mệt mày lảm rồi nha !

-Mày mệt thì đi ngủ đi !

-Mày... !!!

-Ấy, mày đừng nóng, nó đã ngu rồi mày đánh thêm nữa thì nó càng lú thôi. Để tao giải thích cho nó hiểu !

-Giao ày đó, tao nói một hồi chắc có án mạng xảy ra !

- Tiểu Thiên mày coi bao nhiêu cái manga yaoi rồi mà còn không hiểu hả ! Mày thử so sánh tình cảm của mày với anh Phong, trong mấy cái manga yaoi được gọi là gì !

-Chờ chút, để tao suy nghĩ !

Trước bộ mặt ác quỷ đầu cù là của nhỏ, tôi run rẩy thầm so sánh mọi chuyện. Trong mấy cái manga thì khi tôi đau lòng vì ai đó, cười khóc vì ai đó, nổi ghen với ai đứng gần người đó, xa thì nhớ gần thì thấy ghét. Đáp án là

-Tao đang yêu !?

-Bingo!!!

-Cuối cùng mày đã hiểu !

-Mày đã trưởng thành rồi !

Hai đứa nó ôm nhau khóc làm như tôi vừa phát hiện ra việc gì đó lớn lao lắm vậy. Thế ra tôi yêu hần à, nghĩ lại cũng đúng sao tôi không nhận ra sớm hơn nhỉ. Chẳng trách bị chửi là ngu. Hờ, tiểu Thiên này chỉ là chậm hiểu một tí thôi. Hãy chờ đi Phong, khi tiểu Thiên này biết mình thích gì thì không ai thoát khỏi tay tôi đâu. Hình như tôi đang cười kiêu đến tối như bao người khác thì phải, thế là ngày hôm nay tiểu Thiên tôi đã lớn.

-Hê, tiểu Thiên mày lại thả hồn đi đâu nữa rồi

-Kệ nó đi, người đang yêu thì hay điên điên vậy đó mày !

-Cũng phải, tụi mình đi ăn đi Thọ !

-Thì đi. Nhìn nó ngồi cười một mình, tao cũng thấy gai người quá !

Thoáng chốc đã tới ngày Phong đính hôn, cả bọn tụ tập tại nhà tôi. Không biết nhờ Tường Vy xoay ở đâu ra bốn tám thiệp mời, chỉ một tám thiệp bán ra cũng được mấy triệu bạc rồi. Duy Linh lên tiếng chỉ huy.

- Khi vào đó mọi người cứ tùy ý hành động, cốt sao phá tan buổi tiệc đó là được !

-Đồng ý !!!

-Giờ chúng ta lo chuyện khác quan trọng hơn !

-Chuyện gì vậy, Linh ?

-Kế hoạch ‘cậu bé lọ lem’ !

Tôi giật bắn người khi Duy Linh và Tường Vy tiến lại tôi với gương mặt vô cùng đáng sợ, hai ác quỷ lồi tôi lên lầu mặc cho tôi than khóc van xin. Thọ và John nhìn tôi đầy cảm thông, hai đứa nó làm dấu thánh, nhắm mắt cầu nguyện cho tôi không bị ác quỷ ăn thịt.

-Á, đau !

-Ráng chịu chút xíu đi !

-Linh mày nhìn nè, chỗ này của tiểu Thiên mềm thiệt tao muốn cắn quá đi !

-Đừng có rờ vô chỗ ‘quý’ đó, nhỏ kia !

-Nhắc chân cao chút nữa đi tiểu Thiên !

-Tao hết sức rồi !

-Mày thấp quá tao khó ‘làm việc’ lắm !

-Ngồi lại đi ! Tao sợ đau lắm !!!

-Ráng đi, chỉ đau lúc mới đầu hà, chút nữa hết đau ngay. Bảo đảm mày sẽ khoái !

-Không ! Á á á !!! Đau quá đi !!!

-Mày mệt rồi Linh, để tao thế chỗ cho !

-Tao chịu hết nổi rồi, bỏ chân xuống được chưa !?

-Ráng chút nữa đi, tao sắp xong rồi ! Bỏ giữa chừng khó chịu lắm !

Xen giữa đoạn đối thoại là những tiếng thở gấp gấp, dưới lầu có hai xác chết nằm xải lai vì chảy máu mũi quá nhiều.

Một lúc sau, xuất hiện ở cầu thang là mái tóc đen dài tha thướt. Bộ váy hồng nhạt xoè như cánh hoa, hàng mi giả cong cong, mỗi bước chân uyển chuyển như rắn lượn. Hai thằng kia nhìn tôi rồi đờ người ra, hả họng làm bãi đáp ấy con ruồi. Duy Linh phải dùng dùng đi xuống, tát cho John mấy cái nó mới tỉnh ra. Nhỏ Tường Vy hý hửng chạy lại chỗ thằng Thọ, định bắt chước giống Linh. Nhưng xui cho nhỏ và may cho thằng kia, nó kịp tỉnh ra để né bàn tay của con này, khi chỉ còn cách nó một khoảng cách tựa sợi dây điện. Tường Vy kiêu hãnh nói.

-Thấy tiểu Thiên ra sao hả ?

-Đẹp hết chỗ chê !

-Chuyện. Tao với Linh ra tay thì gạo xay ra cám !

-Nhưng tao có vài thắc mắc !

-Gì hả Thọ ?

-Tại mày làm gì mà tiểu Thiên la đau, rồi còn ‘muốn cắn’, ‘đừng sờ chỗ quý’ là sao ?

-Tiểu Thiên nó là con trai mà da mịn như em bé, không có một nốt mụn. Tao thấy má nó phúng phính nên nói muốn cắn, nó mới bảo má là mama không cho tao sờ vào !

-Còn câu này là sao ‘nhắc cao chân lên thấp quá tao khó làm việc lắm’ rồi sau đó tiểu Thiên rú lên oai oái !

-Tại tao cạo lông chân cho nó, chứ mặc váy mà thấy cổ không coi sao được hả mày !

-Vậy tất cả lời nói này giờ chỉ là để trang điểm thôi sao ?

-Chứ mày nghĩ còn gì khác !?

-Thì...đâu có gì !

-Sao tao nghĩ quá, hay là mày nghĩ chuyện gì đen tối phải không !?

-Đâu có ! Thôi mau ra xe đi, sắp trễ rồi !

Thọ đánh trống lảng đảy cả bọn ra xe, tôi dám cá nó có nghĩ chuyện đen tối nên mới có tật giật mình. Khi chúng tôi tới hội trường đã có khá đông khách mời, toàn là những nghệ sỹ nổi tiếng. Hay là những ông tai to mắt lớn, cả bọn tách ra đi riêng. Linh và John thì đi chào hỏi người quen. Thọ và Tường Vy, khỏi nói cũng biết tụi nó đi đâu. Hai đứa dùng tia mắt tìm trai đẹp mức độ siêu cấp quét khắp hội trường, khi tìm ra con nào thì cùng nhau tung tăng chạy tới. Bảo đảm tụi nó quên mất mục đích tới đây là gì rồi. Còn tôi thì đang ra sức ăn lấy ăn để, của miễn phí tội gì không ăn. Bực mình ghê, tôi đang ăn mà mấy ông già dè, tụi công tử bột cứ bu quanh tôi ngày càng đông. Đến lúc tôi chịu hết nổi, định cho đám ruồi một trận thì đèn bỗng phụt tắt. Ánh sáng từ sân khấu tập trung vào người MC. Gã thắt chiếc nơ to dùng ở cổ màu vàng, áo khoác màu hồng mặc quần màu đỏ, trông lố bịch hết sức

-Kính thưa quý vị quan khách, xin cảm ơn tất cả đã bỏ thời gian đến tham dự buổi lễ đính hôn của cậu chủ tập đoàn Trịnh Huy, anh Trịnh Uy Phong. Và con gái của nhà đại tư sản họ Lâm, cô Lâm Nhã ! Giờ tôi xin nhường lời lại cho đôi tân giai nhân !

Hắn bước lên sân khấu với bộ dạng vô cùng thiếu não, theo sau là cô gái họ Lâm. Cô ta không đẹp bằng tôi, cô ta đứng cười nhìn thật là vô duyên hết chỗ nói. Mọi người vỗ tay rầm rộ như xem buổi trình diễn của ngôi sao. Ngay lúc này tôi biết mình nên làm gì, vội ăn sạch đĩa đồ ăn. Tôi lách qua mọi người theo hình zic zắc, chẳng mấy chốc đã áp sát gần sân khấu. Tôi phi lên như khinh công trong phim kiếm hiệp, và nhẹ nhàng đáp xuống, mặt của gã MC. Tôi phủi áo, à không, phủi váy đứng dậy. Đáp lên tên MC đang hấp hối để tiến về phía hắn, hắn đứng đó bất động nhìn tôi đầy kinh ngạc. Tôi hít một hơi dài để lấy trớn, xong hét vào mặt hắn.

12. Chương 12 - End

-Trịnh Uy Phong, nếu anh yêu tôi thì mau về cùng tôi về nhà !!!

Mọi người bị bất ngờ nên đứng sững ra nhìn, xui xẻo là mẹ hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bà ta la toáng lên.

-Người đâu ! Mau lôi con nhỏ điên này xuống !

Vài chục tên vệ sỹ xúm lại lôi tôi xuống sân khấu, còn hắn vẫn đứng hình ở đó. Tôi đã dùng hết mọi thế võ quần quai như cấn, cào, cạp, tay trái đá, tay phải giật chỗ. Chân trái lên gối, chân phải đạp như vít. Nhưng tôi sức yếu thế cô nên nhanh chóng bị túm, lấy hết đường cựa cựa. Tôi tức tối hét lên.

-Phong, anh có phải là đàn ông không hả ! Đứng đực ra đó làm gì !? Còn không mau cứu tôi !!!

Nghe tôi hét hắn như tỉnh trí ra, lao tới đá bay đám vệ sỹ như đá bay châu chấu. Hắn diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân cực đẹp mắt, như muốn phục vụ thêm khán giả hắn ôm tôi xoay một vòng rồi mới chịu đáp xuống. Hắn quay qua bên trái sân khấu nói với ba, mẹ hắn.

-Thưa ba mẹ, con sẽ kế thừa tập đoàn nhà mình, nhưng hãy cho con được tự do quyết định tương lai của mình. Từ nhỏ đến giờ con chưa bao giờ làm trái ý ba mẹ, hay đòi hỏi bất cứ điều gì. Giờ con chỉ xin ba mẹ cho con được sống bên người con yêu suốt đời !

-Không được, mẹ không cho phép !

-Bà im đi. Phong, ba ủng hộ con. Hãy tự mình tạo dựng tương lai của riêng con !

-Con cảm ơn ba !

-Chà, đây là cô bé mà con yêu hả, dễ thương quá. Thành con của bác quen được cháu là phúc của nó, cháu là con gái mà dám một mình xông lên sân khấu bác rất thích sự dũng cảm của cháu !

-Thưa bác con...!

-Ba làm rồi, tiểu Thiên là con trai đấy ạ !

-Cái gì !?

Tôi xấu hổ muốn độn thổ, mặt cứ đỏ lên như trái ớt. Mà hình như lúc này ba mẹ hẳn là lên cùng lúc nhưng biểu hiện thì khác nhau. Ba hẳn mặt tái xanh, run run lùi lại. Còn mẹ hẳn hình như đang cười với vẻ mặt thích thú, chắc tôi nhìn lầm rồi. Không thể tưởng tượng nổi một người như bà ấy lại cười, mà còn cười với tôi nữa chứ. Nhưng hình như tôi không bị ảo giác, vì bây giờ bà đang xấp lại gần nắm lấy tay tôi.

-Cháu tên tiểu Thiên phải không ? Hình như bác có gặp cháu một lần lúc đi bắt thằng Phong về ! Nếu nói sớm hai đứa yêu nhau thì bác đã không chia rẽ uyên ương rồi !

-Ba không cho phép chuyện này, cả hai chia tay ngay !

-Ông im miệng ! Không phải lúc này ông nói hết sức ủng hộ thằng Phong hay sao ? Ông còn mắng tôi nữa chứ !

-Nhưng chuyện này khác, tôi lúc đó không...!

-Không có gì khác hết ! Người lớn nói ra một lời thì không được nuốt lại !

-Nhưng tôi...!

Thế là sân khấu nhường lại cho vở kịch vợ chồng unction nhau, tôi quay sang thắc mắc với hẳn vì sao mẹ hẳn thay đổi thái độ. Bà niềm nở với tôi hơn lúc trước. Hẳn cúi xuống ghé vào tai tôi thì thầm.

-Mẹ anh mê thể loại boys love lắm, đám cưới John, Linh do mẹ anh bỏ hết công việc đứng ra tổ chức đấy !

Thì ra là thế, người nhà hẳn ai cũng quái dị nhiều kiểu ha. Tuy ba mẹ tôi cũng bị chứng yêu con quá mức, nhưng so với hẳn chắc tôi hạnh phúc hơn. Một hồi sau khi phân rõ thắng bại, hình như bác gái thắng, còn bác trai đã được đưa đi trên chiếc xe có đèn màu đỏ với dấu chữ thập. Bác gái tươi cười nói với tôi.

-Sân bữa tiệc này sao hai đứa không đính hôn luôn cho rồi !

Gi, bảo tôi đính hôn với hẳn. Tuy tôi có thích hẳn nhưng tôi vẫn còn muốn long nhong chơi, chưa muốn bị hẳn trói buộc. Với lại gia nhập vào gia đình này chắc tôi điên sớm quá, tôi cố nở nụ cười nuôi tiếc, nói với bác gái.

-Chuyện này quá hệ trọng, cháu phải hỏi ý ba, mẹ. Mà ba mẹ cháu ít khi về nhà nên chắc chuyện này sẽ tạm hoãn vô thời hạn. Cháu cũng thấy tiếc lắm...!

-Nhận lời đi tiểu Thiên ! Ba mẹ đồng ý cả hai tay !!!

Tiếng ai nghe quen quá, tôi nhìn xuống thì thấy ba đứng ôm mẹ đang chậm nước mắt, y như cảnh gả con trong phim. Ba mẹ đi suốt một năm chẳng thấy mặt quá ba lần, thế mà giờ sao lại xuất hiện vào lúc không cần thiết thế này chứ. Tôi méo miệng định quay sang phàn nàn với hẳn, thì đính ngay chóc một nụ hôn. Không phải là mém hôn như lúc ở bãi biển mà là nụ hôn thật sự, một nụ hôn rất dài, rất sâu và cũng rất ngọt ngào. Ánh đèn chụp ảnh loé lên liên tục đưa tôi về hiện tại. Hết thật rồi, giờ thì chẳng khác nào tuyên bố tôi là vị hôn thê của hẳn. Quá nhiều cảm xúc hỗn loạn trong tôi, và tôi đã ngất xỉu ngay tại sân khấu.

Tiểu Thiên sốt cả đêm đến gần sáng mới giảm bớt, tôi chạy khắp nơi tìm nhiều bác sĩ tới khám cho nhóc. Lo lắng ngồi suốt đêm bên giường, mong sao người bị ốm phải là tôi và nhóc thì được khoẻ mạnh. Tôi chạy xuống nhà kêu người đem cháo đến để nhóc thức dậy thì có đồ ăn nóng ngay, chuông cửa reo vang. Tôi vội chạy ra mở cửa vì sợ nhóc tỉnh giấc, cửa bật mở thì một đám người mặc áo đen xông vào nhà. Mẹ tôi bước vào sau cùng, bà tới đây tức là sẽ không có gì tốt xảy ra cho tôi. Tôi nặn ra một nụ cười méo xệch, chạy tới hỏi mẹ.

-Mẹ dạo này có khoẻ không ạ !

-Hừ, cảm ơn, tôi vẫn chưa chết được đâu. Anh dám dùng danh nghĩa của tôi để xin ở nhà đối tác làm ăn của tôi. Hay thật, Trịnh công tử mà phải đi ở nhờ nhà người khác ! Anh có biết đã làm tôi xấu mặt như thế nào không hả !?

-Mẹ nghe con giải thích...!

-Không có giải thích gì hết!!! Có vẻ như tôi nuông chiều anh quá rồi, anh theo tôi về nhà ngay !!!

-Con không về nhà !

-Anh vừa nói gì!? Nói lại lần nữa cho tôi nghe xem !

-Con...con...!

-Tôi bảo anh nói lại cho tôi nghe !!!

-Mẹ, con xin mẹ. Làm ơn đừng bắt con về nhà !

-Anh chưa bao giờ van xin tôi như thế này, là tại người nhà này đã làm anh thành kẻ yếu đuối vô dụng như vậy phải không!? Mang họ Trịnh thì không được phép van xin kẻ khác !!!

-Mẹ, con...!

-Không nói nhiều, giờ anh theo tôi về nhà ngay !

-Không ! Con không về đâu !!!

-Anh định ở lì nhà người ta đến bao giờ hả!? Mau theo tôi về !!!

-Con sẽ ở lại đây, mẹ muốn thì về một mình đi !

-Nói nhẹ không nghe. Tất cả bắt nó cho ta !!!

-Dạ, bà chủ !

Cả đám vệ sỹ xông vào túm lấy tôi, tôi cố sức bám víu vào ghế sofa. Tôi quyết không quay về ngôi nhà lạnh lẽo đó, nơi đó vốn không phải là gia đình, vì thế nó không thể gọi là nhà. Từ nhỏ ba mẹ suốt ngày đi làm, mẹ thỉnh thoảng mới về giao cho tôi đồng bài tập làm người thừa kế hoàn hảo, xong bà liền đi ngay. Bạn bè của tôi là những quyển sách vô tri, các dây số vô vị. Những bữa cơm chỉ có tôi ngồi bên bàn ăn rộng lớn cùng những chiếc ghế trống rỗng, tôi chán cuộc sống buồn tẻ này lắm rồi. Trong lúc không biết đi về đâu thì tôi gặp được tiểu Thiên, nhóc đã cho tôi biết thế nào là ấm áp tình người. Vì có nhóc nên tôi mới biết mình không phải là búp bê vô tri. Tôi vẫn còn trái tim của con người, vẫn còn biết yêu thương trân trọng một ai đó. Nhưng mẹ tôi, bà ấy sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi. Lỡ như bà ấy làm hại tiểu Thiên thì sao, nếu mất đi tiểu Thiên thì tôi sẽ như thế nào đây.

-Này, anh sao rồi ? Bà ta đã đi rồi đó !

Tiểu Thiên xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười ấm áp, tiểu Thiên là thiên thần soi sáng bóng tối trong tim tôi. Tôi ôm chầm lấy tiểu Thiên, và tôi đã khóc vì sợ sẽ mất đi người mà tôi vô cùng trân trọng. Tôi muốn giữ lấy hơi ấm này, tôi sẽ chiến đấu lại sự hèn nhát của tôi. Tôi sẽ bảo vệ tiểu Thiên khỏi bàn tay mẹ bằng mọi giá, vì con người quan trọng nhất trong tim tôi.

Ngày hôm sau

Tôi rất muốn xin nghỉ học để ở nhà chăm sóc nhóc. Nhưng nhóc không cho, kiên quyết bắt tôi đi. Vì nhóc phùng má giận trông đáng yêu quá, nên tôi chịu thua nhóc lui thủ đi học. Chuông vừa reo tôi liền phóng xe về nhà ngay, tôi lo nhóc ở nhà một mình lỡ có chuyện gì không hay. Đang chạy ngon trớn thì một chiếc xe Mercedes màu đen ép tôi vào lề, tôi tắt máy xe định chờ đứa nào ăn ở không quá chạy ra phá tôi. Từ trong xe bốn tên mặc áo đen to con như hộ pháp quăng tôi vào xe, và mẹ đang ngồi kế tôi mỉm cười đắc thắng. Tôi khó chịu nói.

-Mẹ làm như vậy là ý gì ?

-Anh phải biết tính tôi chứ, tôi đã nói bắt anh về nhà thì dù anh có chạy lên trời cũng không thoát khỏi tôi !

-Vậy mẹ phải hiểu tính con hơn ai hết chứ, con thà là ngọc nát còn hơn làm ngói lành !

Tôi và mẹ gườm mắt nhìn nhau, nếu bây giờ tôi chịu thỏa hiệp tức là tôi đã thua trắng. Hai mẹ con tôi cứ thế đấu mắt với nhau, được một lúc thì mẹ thở dài nói.

-Không biết anh cứng đầu giống ai nữa !

-Vì con là con của mẹ !

-Hừm, tôi thừa nhận anh có gan dạ khi dám thách thức tôi. Nhưng anh còn ngây thơ lắm, dùng cái bướng bỉnh đầu với tôi thì anh không thể thắng đâu. Tôi không muốn nói nhiều, nếu anh còn cứng đầu không nghe thì gia đình họ Vương sẽ không sống yên thân đâu !

-Mẹ !?

-Anh phải hiểu tôi đã nói được là làm được. Nhà họ Vương có tiếp tục sống được trên đất Sài Gòn này hay không, tất cả chỉ dựa vào một câu nói của anh !

Ánh mắt mẹ nhìn tôi lạnh lùng như khi bà nhìn các đối thủ làm ăn của bà, tôi biết bà sẽ làm thật. Phải làm sao đây, tôi không hề muốn xa tiểu Thiên. Nhưng tôi không muốn vì tôi mà tiểu Thiên phải sống xa quê hương và bạn bè. Cái tôi muốn chỉ là mãi mãi được nhìn thấy nụ cười vui vẻ của tiểu Thiên. Tôi mở mắt ra quay sang đối mặt với mẹ, tôi đã có quyết định.

-Thế nào rồi, anh suy nghĩ xong chưa ?

-Con sẽ theo mẹ về nhà, nhưng xin mẹ hãy tha cho gia đình họ Vương !

-Chỉ cần anh quay về nhà, tôi không cần đụng đến họ làm gì !

Nhìn nụ cười của mẹ tôi biết mình còn quá non nớt, tôi vĩnh viễn không thể nào thắng được bà. Một tháng ở nhà tôi như mất dần đi sức sống, tôi rất nhớ tiểu Thiên. Không biết giờ này nhóc đang làm gì, đã hết bệnh chưa, nhóc có nhớ đến tôi không.

Ngày đính hôn, tôi như hình nhân để mặc cho người ta sắp xếp. Tôi không nhìn cô vợ sắp cưới của tôi đến một lần, vì nó không có ý nghĩa gì. Với tôi chỉ có một cô dâu duy nhất đó là tiểu Thiên, ngoài nhóc ra thì ai là cô dâu với tôi đều không quan trọng. Khi tôi đứng trên sân khấu lơ mơ như người còn mơ ngủ, một giọng nói đã đánh thức tôi khỏi giấc mơ.

-Trịnh Uy Phong, nếu anh yêu tôi thì mau cùng tôi về nhà !!!

Là nhóc đứng trước mặt tôi, có phải tôi đang mơ không. Chứ nhóc không đời nào chịu mặc váy , đúng là tôi mong nhóc quá nên bị ảo giác rồi. Nhưng giọng nhóc hét lên làm tai tôi đau điếng, vậy là nhóc có thật, không phải tôi nằm mơ. Mà sao nhóc ở đây, trong buổi tiệc này. Nhóc đến vì tôi chẳng, nhưng chẳng phải nhóc luôn miệng bảo rất ghét tôi sao. Thật không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa, tôi đang mãi suy nghĩ thì giọng nhóc khiến tôi bừng tỉnh.

-Phong, anh có phải là đàn ông không hả ! Đứng đực ra đó làm gì !? Còn không mau cứu tôi !!!

Nhìn thấy mấy tên khốn dám ôm tiểu Thiên máu nóng tôi bốc lên cao, cả tôi đây còn chưa được ôm tiểu thiên vậy mà bọn chúng dám. Tôi lao vào đá bay đám đĩa đeo chân hạc, thừa cơ hội tôi ôm eo nhóc luôn. Eo nhóc sao nhỏ như thế nhỉ, tôi ôm thật đã tay. Giờ không phải lúc mơ màng, tôi quay sang ba. mẹ nói chuyện tình của tôi với nhóc. Lúc đầu mẹ phản đối, ba ưng thuận. Sau đổi ngược lại ba phản đối, mẹ ủng hộ. Rồi tình hình cứ lộn xộn cả lên, không hiểu sao kết quả cuối cùng là tôi đính hôn với nhóc. Tuyệt vời, may mắn không biết từ đâu đổ cái ào xuống người tôi. Quá vui mừng tôi thừa cơ định hôn trộm vào má nhóc, ai dè nhóc quay mặt lại thế là trúng ngay môi. Mà thôi, lỡ rồi thì hôn luôn vậy, ngu sao bỏ ra. Mà sao người nhóc thơm quá, không biết môi nhóc thoa gì mà ngọt ngào thế. Bên tai tôi nghe loáng thoáng Tường Vy nói với Linh.

-Tao đã biết trước sẽ có màn này mà, nên mới thoa son môi mật ong cho tiểu Thiên !

-Lần sau chúng ta thử loại son môi mùi khác và váy áo mùa hè cho tiểu Thiên nhé !

-Hay đó !

Chà, liên minh ác quỷ đã thành lập, sau này tiểu Thiên sẽ khổ lắm đây. Một cuộc nói chuyện khác lọt vào tai tôi, là Thọ nói với John.

-John có mang theo máy ảnh không ? Tui để quên ở nhà rồi !

-Có đây, nhưng Thọ cần làm gì ?

-Thì chụp mấy cảnh này mai đem vào trường bán, kiếm được cả mấy thùng tiền đó John !

-Vậy có cần máy quay luôn không ?

-Có thì càng tốt, tui lo chụp hình còn John lo quay phim nhé !

-Làm từ bây giờ rồi!

Bên này cũng có nhóm nhiếp ảnh mini rồi. Mãi lo nghe ngóng, tôi quên mất mình còn đang hôn tiểu Thiên chưa chịu buông. Kết quả là, vì thiếu dưỡng khí nên nhóc ngất xỉu tại chỗ. Chắc, sau này phải huấn luyện cho nhóc quen dần mới được.

Sóng gió đã trôi qua, ngày tháng bình yên lại trở về. Tức là mỗi buổi sáng ta sẽ nghe thấy tiếng la hét, đồ vật đổ vỡ trong ngôi nhà hai tầng màu xanh dương. Và mở cửa ra ta sẽ thấy một anh chàng cực đẹp trai trên mặt là hai vòng tròn màu tím nhạt, miệng thì đỏ như son do máu tồ lên. Đằng sau là một cậu bé cực xinh nét mặt cau có đá anh chàng đẹp trai ra ngoài cửa. Cảnh tượng mỗi sáng cứ lặp lại như thế đến nỗi mọi người đã quá quen thuộc, sáng nào mà không nghe tiếng la hét của cậu bé là người ta lại thấy thiếu thiếu.

-Hai vợ chồng mày sao cứ cãi nhau hoài vậy hả !? Tội nghiệp anh Phong, sáng nào gương mặt đẹp trai cũng xây xước !

-Tao không vợ chồng gì với lão Phong hết, mày đừng nói bậy !

-Giờ đây, còn làm bộ chối ! Cả trường đều biết mày với anh Phong đính hôn rồi, nhìn vẻ mặt của tụi con gái thất vọng thật hả dạ ghê luôn đó !

-Mày là ma nữ hả nhỏ kia !

Tiểu Thiên đang nói thì chuông điện thoại reo vang, tiểu Thiên nhú mày nhìn màn hình một lúc rồi mới bắt máy.

-Có chuyện gì ?

-Anh nhớ vợ yêu quá hà !

-Còn nói kiểu đó nữa là tôi cúp máy ngay đây !

-Khoan, sao em nóng quá vậy !

-Nói nhanh lên! Gọi cho tôi không phải chỉ để nói nhiều đó chứ !?

-Chủ Nhật này, 8 giờ em ra công việc gặp anh nhé. Anh có chuyện muốn nói với em !

-Anh rảnh quá há ! Chúng ta ở chung nhà có gì thì nói ngay đi, mắc gì phải ra công viên nói ẹt !

-Thì em cứ ra đi !

-Tôi không tới đâu, có gì thì nói ngay đi !

-Chủ Nhật anh sẽ chờ em ở công viên !

-Tôi không có tới đâu !!!

Tiểu Thiên bực bội cúp máy, ném cho hai đứa bạn đang đồng tai nghe lên một tia lườm chết người. Tường Vy và Thọ nhanh chóng chuồn mất, trước khi bị tiểu Thiên đem làm vật để trút giận.

Sáng Chủ Nhật, trời trong xanh.

Phong mặc một bộ ple màu xanh nhạt, quay vài vòng trong gương như người mẫu trình diễn thời trang. Tiểu Thiên xem tivi ngược lên nhìn Phong, cậu ngán ngẩm nói.

-Tôi sẽ không đi đâu !

-Anh chờ đến khi nào em đến mới thôi !

-Vậy chờ đến tết Cônggô đi !

-Anh ra công viên chờ em, tới nhanh nhé !

-Đã nói tôi không tới mà !!!

Tiểu Thiên gào lên, nhưng đã quá muộn. Cánh cửa đã đóng sầm lại trước khi cậu kịp nói hết câu.

Công viên nhỏ, mọi người đi ngang đều phải ngoái lại nhìn, anh chàng đẹp trai cứ chốc chốc lại lúi chiểu hộp nhỏ màu đỏ ra ngắm nghía. Mỗi lần như thế anh ta lại cười và lại có thêm vài người bị mù tạm thời bởi nụ cười sáng lấp lánh của anh. 12 giờ trưa, trời nắng gắt. Phong vẫn kiên trì đứng chờ một người, các cô gái đi ngang thăm đau lòng cho anh. Và nguyên rủa cái đứa nào dám để cho chàng đẹp trai như anh phải đợi, ăn cá sẽ bị hóc xương. 3 giờ chiều, trời đổ mưa lớn. Phong vẫn không di chuyển một bước nào, dù là tìm chỗ để tránh mưa, hay đi mua một chiếc dù để che. Anh lại lúi ra chiếc hộp nhỏ màu đỏ ngắm nghía, nhưng cơn mưa làm anh trượt tay đánh rơi chiếc hộp. Anh vội vàng chạy tới cúi xuống nhặt chiếc hộp, tay anh vừa cầm lấy chiếc hộp nhỏ dính đầy nước mưa. Một tiếng nói cất lên phía trên đầu anh.

-Điên à, sao dầm mưa mà không tìm chỗ trú !?

Anh kinh ngạc lại trượt tay đánh rơi chiếc hộp, chiếc hộp nhỏ màu đỏ cứ thế lăn đến bên chân một người. Người cầm chiếc dù màu xanh của bầu trời nhặt chiếc hộp nhỏ của anh lên, không ngại tay bị bẩn tay vì chiếc hộp bê bết sinh bùn. Phong chạy tới và nở một nụ cười làm cơn mưa lạnh giá cũng trở nên ấm áp.

-Anh biết em sẽ tới mà !

-Ngốc !

—————THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ngo-tim-thay-nhau>